

บทความวิจัยเรื่อง

การศึกษาทางภาษาศาสตร์สังคมของ “ชื่อกกลาง” ในวัฒนธรรมเวียดนาม :
กรณีศึกษาโครงสร้างชื่อของคนเวียดนามในจังหวัดฮาติ่ง ประเทศเวียดนาม

โดย

นางสาวอมราพร ขวัญชุม

รหัสนักศึกษา 05580748

บทความวิจัยนี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาอักษรศาสตรบัณฑิต
สาขาวิชาเอเชียศึกษา คณะอักษรศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร
ปีการศึกษา 2561

ลิขสิทธิ์ของสาขาวิชาเอเชียศึกษา คณะอักษรศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร

ชื่อบทความวิจัย	การศึกษาทางภาษาศาสตร์สังคมของ “ชื่อกกลาง” ในวัฒนธรรมเวียดนาม : กรณีศึกษาโครงสร้างชื่อของคน เวียดนามในจังหวัดฮาทิ่ง ประเทศเวียดนาม
ผู้เขียน	นางสาวอมราพร ขวัญชุม
อาจารย์ที่ปรึกษาบทความวิจัย	อาจารย์วิมลศิริ กลิ่นบุบผา
สาขาวิชา	เอเชียศึกษา คณะอักษรศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร วิทยาเขตพระราชวังสนามจันทร์
ปีการศึกษา	2561

บทคัดย่อ

บทความวิจัยเรื่องการศึกษาทางภาษาศาสตร์สังคมของ “ชื่อกกลาง” ในวัฒนธรรมเวียดนาม : กรณีศึกษาโครงสร้างชื่อของคนเวียดนามในจังหวัดฮาทิ่ง ประเทศเวียดนาม มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาศัพท์และการแปรของศัพท์ที่ใช้ในการตั้งชื่อกกลางของคนเวียดนาม 3 ระดับอายุ รวมถึงศึกษาทัศนคติที่มีต่อการตั้งชื่อกกลางด้วยศัพท์บ่งเพศ ผู้ศึกษาเก็บรวบรวมข้อมูลชื่อของคนเวียดนามจำนวนทั้งสิ้น 240 ชื่อ รุนอายุละ 80 ชื่อ แบ่งออกเป็นเพศชายและเพศหญิงอย่างละ 40 ชื่อในแต่ละรุนอายุ การเก็บรวบรวมข้อมูลใช้แบบสอบถามประกอบการสัมภาษณ์ผู้ให้ข้อมูลหลักซึ่งเป็นแรงงานชาวเวียดนามที่ทำงานอยู่ในประเทศไทย

ผลการศึกษาศัพท์ที่ใช้ในการตั้งชื่อกกลางของคนเวียดนามที่จังหวัดฮาทิ่ง ประเทศเวียดนาม จำนวน 240 ชื่อ พบว่าศัพท์ที่ใช้ตั้งชื่อกกลางมีมากถึง 50 ศัพท์ แบ่งออกได้ 6 กลุ่ม ได้แก่ 1) ศัพท์บ่งเพศ 2) ศัพท์บ่งเพศโดยอ้อม 3) ศัพท์วงศ์ตระกูล 4) ศัพท์ชื่อกกลางของแม่ 5) ศัพท์แรกของชื่อเรียก และ 6) ไม่มีชื่อกกลาง พบ 1 ชื่อ ด้านการแปรของศัพท์ที่ใช้ในการตั้งชื่อกกลางพบว่า ศัพท์บ่งเพศยังคงใช้มากที่สุดในทุกรุ่นอายุ แต่ใช้ลดลงจากรุ่นอายุที่ 1 จนถึงรุ่นอายุที่ 3 ในขณะที่ศัพท์แรกของชื่อเรียกใช้เพิ่มขึ้นมากอย่างเห็นได้ชัดในคนรุ่นที่ 3 ด้านทัศนคติพบว่าคนเวียดนามยังคงมีทัศนคติเชิงบวกต่อการตั้งชื่อกกลางด้วยศัพท์บ่งเพศอยู่ในระดับกลางค่อนข้างสูง แต่มีแนวโน้มเห็นประโยชน์และความสำคัญของศัพท์บ่งเพศลดลง ผลการศึกษานี้แสดงให้เห็นว่าชื่อกกลางของคนเวียดนามจะยังคงดำรงอยู่ต่อไป แต่อาจจะเปลี่ยนแปลงจากการใช้ศัพท์บ่งเพศมาใช้ศัพท์อื่น ๆ แทน โดยเฉพาะอย่างยิ่งการใช้คำแรกของชื่อเรียกแทนศัพท์บ่งเพศตามวิถีเดิม ดังหลักฐานที่พบในชื่อกกลางของคนเวียดนามรุ่นอายุที่ 3 ซึ่งเป็นตัวแทนของภาษาเวียดนามในอนาคต

คำสำคัญ : การแปรศัพท์, ชื่อกกลาง, ทัศนคติทางภาษา, ภาษาเวียดนาม

กิตติกรรมประกาศ

บทความวิจัยฉบับนี้สำเร็จลุล่วงไปได้ด้วยความกรุณาของ อาจารย์อาจารย์วิมลศิริ กลิ่นบุบผา อาจารย์ที่ปรึกษาบทความวิจัย ผู้ซึ่งกรุณาให้การสนับสนุนให้ผู้วิจัยเห็นประโยชน์และความสำคัญของการทำวิจัยเพื่อพัฒนาการศึกษา ให้คำแนะนำ ชี้แนะแนวทาง ให้คำปรึกษาเรื่องการเก็บข้อมูลจากคนเวียดนามที่เข้ามาเป็นแรงงานข้ามชาติในประเทศไทย รวมถึงการตรวจแก้ไขเนื้อหา ส่วนวนการใช้ภาษาอย่างละเอียด จนบทความวิจัยฉบับนี้สำเร็จลุล่วงได้ด้วยดี ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณเป็นอย่างสูงไว้ ณ ที่นี้

ขอขอบคุณพี่ ๆ ชาวเวียดนามทุกคนที่ให้ความร่วมมือในการทำแบบสอบถาม โดยเฉพาะพี่ไอซ์ พี่บอย ที่คอยรวบรวมข้อมูลให้โดยตลอด อีกทั้งยังสละเวลาในการสอบถามข้อมูลชาวเวียดนามที่อยู่ในประเทศไทยบางส่วนให้อีกด้วย

ขอขอบคุณเพื่อน ๆ ทุกคน ไม่ว่าจะเป็น มิน พลอย มาย บิว พี่อ้อม อัลปาก้า ปู๊ปปี้บ จ๊อฟ ตัวไอซ์ จัสมิน ที่คอยให้กำลังใจในการทำบทความวิจัยมาโดยตลอด

ขอกราบขอบคุณครอบครัว ทั้งบิดา มารดา พี่ชาย คุณป้า และคุณน้า ที่คอยให้กำลังใจและส่งเสริมทุนทรัพย์มาโดยตลอดจนทำให้บทความวิจัยฉบับนี้สำเร็จลุล่วง คุณค่าและประโยชน์อันพึงมีจากการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยน้อมบูชาคุณบิดามารดาและบูรพาจารย์ทุกท่านที่ได้อบรมสั่งสอนวิชาความรู้ ให้ความเมตตาแก่ผู้วิจัย ผู้วิจัยหวังเป็นอย่างยิ่งว่าการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้จะเป็นประโยชน์ต่อผู้ที่สนใจต่อไป

อมราพร ขวัญชุม

สารบัญ

บทคัดย่อ.....	ก
กิตติกรรมประกาศ.....	ค
สารบัญ.....	ง
สารบัญตาราง.....	ฉ
1. ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา.....	1
2. คำถามวิจัย.....	5
3. วัตถุประสงค์ของการวิจัย.....	6
4. สมมติฐาน.....	6
5. ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับจากการวิจัย.....	6
6. ทบทวนวรรณกรรม.....	6
6.1 วัฒนธรรมการตั้งชื่อของคนเวียดนาม.....	6
6.1.1 โครงสร้างการตั้งชื่อในวัฒนธรรมเวียดนาม.....	7
6.1.2 ชื่อกลางในวัฒนธรรมเวียดนาม.....	8
6.1.3 ที่มาของชื่อกลางในวัฒนธรรมเวียดนาม.....	9
6.2 ข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับพื้นที่วิจัย.....	10
7. ขอบเขตของการศึกษา.....	11
8. วิธีการดำเนินการวิจัย.....	11
9. กรอบแนวคิดที่ใช้ในการวิจัย.....	13
ผลการศึกษา.....	17
อภิปรายผลการศึกษา.....	34
ข้อเสนอแนะ.....	35
บรรณานุกรม.....	36
ประวัติย่อผู้วิจัย.....	37
ภาคผนวก.....	40

สารบัญตาราง

ตารางที่	หน้า
1 ตารางแสดงศึกษาการแปรของศัพท์บ่งเพศในชื่อกลางของคนเวียดนามที่จังหวัดฮาดิ่ง ใน 3 ระดับอายุ.....	23
2 ตารางแสดงค่าเฉลี่ยทัศนคติในทางบวกต่อการตั้งชื่อกลางด้วยศัพท์บ่งเพศของคนเวียดนาม.....	31
3 ตารางแสดงค่าเฉลี่ยทัศนคติในทางลบต่อการตั้งชื่อกลางด้วยศัพท์บ่งเพศของคนเวียดนาม.....	33

1. ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

การตั้ง“ชื่อ” มีความสำคัญมากสำหรับมนุษย์ทุกชาติทุกภาษา เนื่องจากเป็นเครื่องหมายประจำคน มนุษย์แต่ละคนออกจากกัน ทศนคติและค่านิยมของคนในสังคมเป็นสิ่งสำคัญมากในการตั้งชื่อของคน ในแต่ละวัฒนธรรม ชื่อสามารถสะท้อนวัฒนธรรมและความเชื่อที่แตกต่างกันไปตามแต่ละวัฒนธรรม มนุษย์จึงให้ความสำคัญของการตั้งชื่อ (นันทนา รณเกียรติ, 2556: 12)

ในสังคมต่าง ๆ มีวัฒนธรรมและความเชื่อเรื่องการตั้งชื่อแตกต่างกันออกไป เช่น ด้านโครงสร้างของชื่อ ได้แก่ วัฒนธรรมการตั้งชื่อของชาวตะวันตก ชาวฮังการีมีโครงสร้างชื่อประกอบด้วย 2 ส่วนคือ ชื่อสกุล + ชื่อจริง ตามลำดับ ซึ่งเป็นไปตามปรากฏการณ์ในวัฒนธรรมยุโรป ทั้งนี้ชื่อสกุลจะมีหลายรูปแบบไม่ว่าชื่อสกุลที่มาจากพ่อและแม่ ชื่อสกุลที่มาจากสถานที่เกิด ชื่อสกุลที่มาจากอาชีพ พบว่าชื่อสกุลที่มาจากพ่อจะใช้มากที่สุด ส่วนชื่อจริงจะตั้งตามความเหมาะสมแล้วแต่ว่าคนในครอบครัวจะให้ชื่ออย่างไร (Nijmegen, 2545: ออนไลน์)

สังคมในวันออกกลางก็มีวัฒนธรรมและความเชื่อเกี่ยวกับการตั้งชื่อเช่นกัน เช่น วัฒนธรรมการตั้งชื่อตามแบบชาวตะวันออกกลาง โครงสร้างของชื่อจะประกอบด้วย ชื่อจริง + ชื่อของพ่อ + ชื่อของปู่ + ชื่อสกุล ตามลำดับ และพบว่าชื่อเรียกส่วนใหญ่ของชาวอาหรับจะมีการแยกเพศไว้อย่างชัดเจน เนื่องจากวัฒนธรรมนี้มีการกำหนดชื่อของหญิงและชายผ่านความหมายและเสียง ชื่อจริงของชาวอาหรับนั้นไม่กำหนดพยางค์แต่ส่วนใหญ่จะตั้งชื่อไม่เกิน 3 พยางค์ ที่สำคัญคือ ไม่ว่าหญิงหรือชายก็ต้องคงชื่อของพ่อและปู่ไว้เพราะถือว่าเป็นชื่อของผู้อาวุโสและมีความสำคัญกับครอบครัว นอกจากนี้ชื่อสกุลของชาวอาหรับคือสิ่งสำคัญที่ทำให้รู้ว่าบุคคลนั้นมาจากตระกูลใด (Notzon and Nesom, 2548: ออนไลน์)

ในเอเชียวัฒนธรรมการตั้งชื่อของคนเกาหลี มีโครงสร้างชื่อที่ประกอบด้วยชื่อสกุลและชื่อจริงตามลำดับ ซึ่งชื่อสกุลของคนเกาหลีมีอยู่จำกัดและมักจะมี 1 พยางค์ ทั้งนี้ทั้งลูกชายและลูกสาวที่เกิดมาจะใช้นามสกุลของบิดา นอกจากนี้หญิงสาวที่แต่งงานไปจะไม่ใช้นามสกุลของสามี ส่วนชื่อจริงพบว่าคนเกาหลีได้ส่วนใหญ่จะตั้งชื่อให้มี 2 พยางค์ มีส่วนน้อยที่ตั้งชื่อจริงเพียง 1 พยางค์ ดังนั้นหากพิจารณาด้านโครงสร้างชื่อของคนเกาหลีได้ซึ่งรวมทั้งชื่อสกุลและชื่อเรียกกจะมีมากที่สุดเพียงแค่ 3 พยางค์และน้อยที่สุด 2 พยางค์ (ธมลวรรณ เกื้อธนู, 2558: ออนไลน์)

ส่วนสังคมไทยก็ให้ความสำคัญกับการตั้งชื่อ โครงสร้างชื่อของคนไทยจะมีลักษณะต่างจากสังคมที่กล่าวมาข้างต้นโดยจะประกอบโดย ชื่อจริง + นามสกุล คนไทยมักจะทำให้ความสำคัญกับความหมายของชื่อเป็นอย่างมาก เพราะเชื่อว่า หากใครมีชื่อดีก็เป็นศรีแก่ตัว ถ้าตั้งชื่อไม่ดีก็มัวหมอง เช่น ความหมายเกี่ยวกับความเจริญรุ่งเรือง ความอุดมสมบูรณ์ ความมั่งคั่ง เป็นต้น (นฤมล รัตน์อ่อน, 2554: 3-4)

นอกจากนี้วัฒนธรรมการตั้งชื่อของคนจีนก็มีโครงสร้างประกอบด้วย นามสกุล + ชื่อจริง โดยนามสกุลหรือ “แซ่” จะมีเพียงแค่ 1 พยางค์เท่านั้น และจะใช้นามสกุลสืบทอดจากบรรพบุรุษ โดยสืบเชื้อสายทางบิดา นอกจากนี้ยังพบว่าชื่อจริงส่วนใหญ่จะมี 2 พยางค์ทำให้องค์ประกอบของชื่อคนจีนมีทั้งหมด 3 พยางค์เป็นส่วนใหญ่ (อัจฉรินทร์ อธิธิศิลป์, 2559: ออนไลน์)

เวียดนามเป็นประเทศหนึ่งในภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ ในสังคมเวียดนามมีวัฒนธรรมการตั้งชื่อเฉพาะตัว โดยเฉพาะด้านโครงสร้างชื่อโดยส่วนใหญ่ ชื่อสามัญจะประกอบด้วยส่วนประกอบสำคัญถึง 3 ส่วน ได้แก่ ชื่อสกุล + ชื่อกลาง + ชื่อเรียก (ชื่อตัว) ดังตัวอย่าง

ชื่อสกุล	ชื่อกลาง	ชื่อเรียก
Lê (เล)	Thị (ถิ)	Thùy (ทุ่ย)
Trần (เฉิน)	Thị (ถิ)	Thôi (ไท)
Phan (ฟาน)	Thị (ถิ)	Liên (เลียน)
Nguyễn (เหงวยวน)	Hữu (หือว)	Tài (ต่าย)
Đỗ (โช)	Hữu (หือว)	Tấn (เติน)
Trần (เฉิน)	Quí (กวี)	Đức (ตึก)
Nguyễn (เหงวยวน)	Ngọc (หง็อก)	Duy (ชวี)

จากตัวอย่าง ลักษณะเฉพาะของชื่อคนเวียดนามนอกจากจะมีส่วนประกอบถึง 3 ส่วนแล้ว ส่วนประกอบที่สองหรือ “ชื่อกลาง” นั้นยังมีลักษณะพิเศษ นั่นคือ สามารถบ่งบอกเพศของเจ้าของชื่อได้ด้วย โดยเพศหญิงจะมีคำว่า “Thị” แปลว่า ผู้หญิง ส่วนผู้ชายจะมีคำศัพท์หลายคำที่บ่งบอกความเป็นผู้ชาย ได้แก่คำว่า “Văn” แปลว่า ผู้ชาย คำว่า Hữu (หือว) แปลว่า เพื่อนตาย Ngọc (หง็อก) แปลว่า เพชร Quí (กวี) แปลว่า พี่หรือน้องชายในลำดับที่ 3 Đức (ตึก) แปลว่า คุณธรรม Mạnh (หมัญ) แปลว่า พี่ชายลำดับที่ 1

ชื่อกลางของคนเวียดนามเป็นส่วนประกอบสำคัญในโครงสร้างชื่อที่ต้องปรากฏ แต่คำศัพท์ที่นำมาตั้งชื่อกลางมีความเป็นมาแตกต่างกัน หากเป็นชื่อกลางที่นิยมใช้ตั้งแต่อดีตจนถึงปัจจุบัน สามารถบ่งบอกความเป็นหญิงและชายได้ คือคำว่า Thị (ถิ) ที่ใช้ในชื่อกลางของผู้หญิงและคำว่า Văn (วัน) ที่ใช้ในชื่อกลางของผู้ชาย นอกจากนี้คำว่า “Văn” คำว่า Hữu (หือว) “Ngọc” (หง็อก) “Quí” (กวี) “Đức” (ตึก) “Trọng” (จง) “Đình” (ติญ) ซึ่งหาคำหลังนั้นแม้ไม่ได้แปลว่าผู้ชายโดยตรง แต่เป็นศัพท์ที่ใช้กับชื่อของผู้ชายเท่านั้น จึงอาจกล่าวได้ว่าชื่อของคนเวียดนามนั้น มีศัพท์ทางวัฒนธรรมซึ่งบ่งบอกเพศของเจ้าของชื่อปรากฏอยู่ เหตุนี้เมื่อคนเวียดนามเห็นชื่อดังกล่าวก็จะทราบได้

ทันทีที่เจ้าของชื่อเป็นผู้ชายหรือผู้หญิง นับว่าวัฒนธรรมการตั้งชื่อของคนเวียดนามนั้น มีลักษณะเฉพาะแตกต่างกับวัฒนธรรมอื่นอย่างชัดเจน

อย่างไรก็ตาม วัฒนธรรมการตั้งชื่อด้วยการกำหนดศัพท์บ่งเพศไว้ในชื่อกกลางของคนเวียดนาม ในปัจจุบันนั้นกำลังเปลี่ยนแปลงไป กล่าวคือ คนเวียดนามโดยเฉพาะในเมืองใหญ่ ไม่นิยมตั้งชื่อตน หรือชื่อลูกหลานด้วยศัพท์บ่งบอกเพศอีกต่อไป ดังที่ โสภนา ศรีจำปา (2543: 100) ซึ่งเขียนถึง “วัฒนธรรมการตั้งชื่อและการเรียกชื่อของชาวเวียดนาม” ไว้ในหนังสือ “รู้จักเวียดนามผ่านภาษาและวัฒนธรรม” โดยให้ข้อสังเกตเกี่ยวกับการตั้งชื่อของคนเวียดนามไว้ว่า “ปัจจุบันชื่อกกลางที่ใช้บ่งบอก เพศ คำว่า Văn และ Thị มีจำนวนลดน้อยลง”

นอกจากนี้ ฟาม หง็อก ฮุย (Phạm Ngọc Huy, 2015: ออนไลน์) ซึ่งเป็นนักวิชาการ ด้านภาษาของประเทศเวียดนาม ก็ได้เขียนถึงวัฒนธรรมการตั้งชื่อของคนเวียดนามไว้ในบทความชื่อ “Văn hóa đặt tên của người Việt: Những cái tên chẳng giống ai (วัฒนธรรมการตั้งชื่อของคนเวียดนาม : ชื่อที่ไม่เหมือนใคร)” โดยได้ให้ข้อสังเกตที่สอดคล้องกับ โสภนา ศรีจำปา (2543) ข้างต้นว่า การใช้คำศัพท์บ่งเพศ ได้แก่คำว่า “Văn” และ “Thị” ในชื่อกกลางของคนเวียดนามในปัจจุบันนั้นไม่ได้รับความนิยมอีกต่อไป เนื่องจากเป็นคำโบราณ ดังข้อความในภาษาเวียดนามต่อไปนี้

Trước đây, để phân biệt giới tính, tên nam giới thường được đệm là “Văn” và nữ giới đệm là “Thị”. Dần dần, cách đặt tên đệm “Văn”, “Thị” đã không còn phổ dụng nữa, nhất là chữ “Thị” càng ngày càng bị mọi người ít dùng

จากข้อความสรุปได้ว่า “ปัจจุบันองค์ประกอบของชื่อผู้ชายจะไม่มีคำว่า “Văn” อยู่ในชื่อ เช่นเดียวกับผู้หญิงที่ไม่มีคำว่า “Thị” อยู่ในชื่อ คำเหล่านี้ได้รับความนิยมจากคนในปัจจุบันน้อยลง”

จากข้อสังเกตเกี่ยวกับการตั้งชื่อกกลางในภาษาเวียดนามที่นักวิชาการได้กล่าวไว้ข้างต้น แสดงให้เห็นถึงความเปลี่ยนแปลงของชื่อกกลางในภาษาเวียดนามปัจจุบัน โดยเฉพาะคนเวียดนามที่อาศัยอยู่ในเมืองใหญ่ เช่น กรุงเทพมหานคร นั่นคือ ศัพท์ที่บ่งบอกความเป็นผู้หญิงอย่าง “Thị” และศัพท์ที่บ่งบอกความเป็นชายอย่าง “Văn” ในชื่อกกลางมีแนวโน้มจะสูญไป เนื่องจากได้รับความนิยมจากคนเวียดนามน้อยลงด้วยเหตุผลทางทัศนคติ ดังที่ ฟาม หง็อก ฮุย (Phạm Ngọc Huy, 2015: ออนไลน์) ได้กล่าวไว้

อย่างไรก็ตาม เมื่อสังเกตชื่อกกลางของคนเวียดนามในจังหวัดฮาทิง ซึ่งเป็นจังหวัดที่ตั้งอยู่บริเวณภาคกลางตอนบนของประเทศเวียดนาม โดยอยู่ห่างจากกรุงเทพมหานครไปทางตอนใต้ 35 กิโลเมตร ผู้ศึกษากลับพบว่าชื่อของคนเวียดนามในจังหวัดนี้มีลักษณะที่น่าสนใจแตกต่างกับชื่อของคนเวียดนามในเมืองหลวงและชื่อของคนเวียดนามที่นักวิชาการทั้งสองท่านได้กล่าวไว้ข้างต้น นั่นคือ คนเวียดนามในพื้นที่นี้ยังคงใช้คำศัพท์บ่งเพศ ได้แก่คำว่า “Văn” และ “Thị” ในชื่อกกลาง นอกจากนี้ยังมีคำอื่นที่ใช้

เฉพาะกับชื่อของผู้ชาย ได้แก่คำว่า Ngoc (หย็อก) ซึ่งบ่งบอกถึงความเป็นผู้ชายตามวัฒนธรรมการตั้งชื่อแบบดั้งเดิมของคนเวียดนามเช่นกัน ดังตัวอย่างชื่อของชายและหญิงในวัยทำงาน ที่มีอายุระหว่าง 21-40 ปี ดังนี้

ตัวอย่างชื่อผู้หญิง

ชื่อสกุล	ชื่อกกลาง	ชื่อเรียก
Lê (เล)	Thị (ถิ)	Mỹ Thùy (มี๋ ทุ่ย)
Trần (เจิ่น)	Thị (ถิ)	Loan (ลาวาน)
Nguyễn (เหงวยน)	Thị (ถิ)	Sen (แซน)
Nguyễn (เหงวยน)	Thị (ถิ)	Xuyên (เซวียน)
Nguyễn (เหงวยน)	Thị (ถิ)	Tuyết (เตวียด)

ตัวอย่างชื่อผู้ชาย

ชื่อสกุล	ชื่อกกลาง	ชื่อเรียก
Trần (เจิ่น)	Văn (วัน)	Chiên (เจียน)
Nguyễn (เหงวยน)	Văn (วัน)	Huynh (ฮวียน)
Nguyễn (เหงวยน)	Văn (วัน)	Hiếu (เหี้ยว)
Nguyễn (เหงวยน)	Văn (วัน)	Thăng (ถั่ง)
Nguyễn (เหงวยน)	Văn (วัน)	Bảo (บ่าว)

ตัวอย่างชื่อผู้ชายที่ใช้คำอื่นนอกจากคำว่า “Văn”

ชื่อสกุล	ชื่อกกลาง	ชื่อเรียก
Trần (เจิ่น)	Ngọc (หย็อก)	Sơn (เซิน)

จากตัวอย่างชื่อของคนเวียดนามทั้งชายและหญิงที่อาศัยอยู่ที่จังหวัดฮาทิงข้างต้น จะเห็นได้ว่าคนเวียดนามในพื้นที่นี้ยังนิยมใช้ศัพท์บ่งเพศในชื่อกกลาง โดยผู้หญิงมีคำว่า “Thị” ปรากฏในชื่อกกลาง ส่วนผู้ชายมีคำว่า “Văn” และคำอื่น ๆ ซึ่งใช้เฉพาะกับผู้ชาย ได้แก่ “Ngọc” ปรากฏในชื่อกกลาง ปรากฏการณ์ดังกล่าวไม่สอดคล้องกับข้อสังเกตที่นักวิชาการกล่าวไว้

ดังนั้น เพื่อให้ทราบถึงลักษณะของชื่อกกลางของคนเวียดนามในจังหวัดฮาทิงชัดเจนขึ้น ผู้ศึกษาจึงได้สำรวจข้อมูลเกี่ยวกับชื่อของคนเวียดนามในพื้นที่นี้ในจำนวนมากขึ้นและครอบคลุมคนรุ่นอายุต่าง ๆ โดยเก็บข้อมูลจากผู้บอกภาษาหลักซึ่งเป็นคนเวียดนามที่มีภูมิลำเนาเดิมที่จังหวัดฮาทิง

แต่ปัจจุบันทำงานอยู่ที่จังหวัดนครปฐม ประเทศไทย โดยสอบถามถึงเพศ อายุ ชื่อ โครงสร้างชื่อ รวมถึงศัพท์และความหมายของศัพท์ที่ประกอบในชื่อกกลางของคนเวียดนามทั้งครอบครัว จำนวนทั้งสิ้น 10 ครอบครัว

ผลการวิเคราะห์เบื้องต้นจากชื่อกกลางของคนเวียดนามที่จังหวัดฮาทิง จำนวน 41 ชื่อ แบ่งเป็นชื่อของผู้ชายจำนวน 24 ชื่อ และชื่อของผู้หญิงจำนวน 17 ชื่อ พบว่าคนเวียดนามในพื้นที่นี้มีการใช้คำบ่งเพศในชื่อกกลางอย่างมีนัยสำคัญ นั่นคือหากพิจารณาจากจำนวนรวมทุกชื่อจะพบว่าคนเวียดนามทั้งชายและหญิงในจังหวัดฮาทิงยังคงให้ความสำคัญและดำรงวิธีการตั้งชื่อตามขนบเดิมมากถึง 27 ชื่อ จาก 41 ชื่อ คิดเป็นร้อยละ 65.85 ของจำนวนชื่อทั้งหมด และหากแบ่งตามเพศ จะพบว่าชื่อของผู้หญิงยังคงใช้ศัพท์บ่งเพศ “Thị” มากถึง 14 ชื่อจาก 17 ชื่อ คิดเป็นร้อยละ 82.35 ของจำนวนชื่อผู้หญิงทั้งหมด ส่วนชื่อของผู้ชายยังคงใช้ศัพท์บ่งเพศ ได้แก่ “Vân” และ “Ngọc” มากถึง 13 ชื่อจากจำนวน 24 ชื่อ คิดเป็นร้อยละ 54.17 ของจำนวนชื่อผู้ชายทั้งหมด

ผลการศึกษาเบื้องต้นนี้น่าสนใจว่าชื่อกกลางของคนเวียดนามที่นักวิชาการกล่าวว่ามีกำลังค่อย ๆ เลือนหายไปจากวัฒนธรรมการตั้งชื่อของคนเวียดนามเนื่องจากไม่ได้รับความนิยมแล้วนั้น ปรากฏการณ์ดังกล่าวจะเกิดขึ้นในจังหวัดฮาทิงด้วยหรือไม่ จากผลการศึกษาเบื้องต้นแม้จะชี้ให้เห็นว่าคนในพื้นที่นี้ยังคงรักษาขนบเดิมในการตั้งชื่อไว้ นั่นคือ ระบุเพศของเจ้าของชื่อด้วยศัพท์บ่งเพศในชื่อกกลางจำนวนมากแต่ก็ไม่มากถึงร้อยละร้อย จึงน่าสนใจว่าหากศึกษาในเชิงลึกด้วยจำนวนข้อมูลมากขึ้น ครอบคลุมชื่อในพื้นที่มากกว่านี้จะพบการเปลี่ยนแปลงหรือการดำรงอยู่ของศัพท์บ่งเพศในชื่อกกลางของคนในพื้นที่นี้หรือไม่ นอกจากนี้ก็น่าสงสัยว่าในคนรุ่นใหม่ซึ่งเป็นเด็กอายุไม่เกิน 20 ปีในพื้นที่นี้ซึ่งเป็นตัวแทนของการใช้ภาษาในอนาคตจะมีความเปลี่ยนแปลงเกิดขึ้นกับชื่อกกลางหรือไม่ อย่างไร

ในบทความวิจัยนี้ ผู้ศึกษาจึงมุ่งสำรวจชื่อกกลางของคนเวียดนามในจังหวัดฮาทิง เพื่อศึกษาศัพท์ที่ใช้ในการตั้งชื่อกกลางว่าคนในพื้นที่นี้ใช้ศัพท์บ่งเพศตามขนบเดิมในการตั้งชื่อกกลางหรือมีคำศัพท์อื่น ๆ ปรากฏได้อีก และจะศึกษาเปรียบเทียบศัพท์ที่ใช้ในการตั้งชื่อกกลางของคนในจังหวัดฮาทิงใน 3 ระดับอายุ เพื่อแสดงให้เห็นถึงสถานการณ์ปัจจุบันและแนวโน้มการเปลี่ยนแปลงของการตั้งชื่อกกลางของคนเวียดนามในพื้นที่นี้ พร้อมกันนี้จะศึกษาทัศนคติที่มีต่อการตั้งชื่อกกลางด้วยศัพท์บ่งเพศเพื่อแสดงแนวโน้มการเปลี่ยนแปลงและการดำรงอยู่ของวัฒนธรรมการตั้งชื่อกกลางเดิมของคนเวียดนามที่จังหวัดฮาทิง

2. คำถามวิจัย

2.1 ชื่อกกลางของคนเวียดนามที่จังหวัดฮาทิงประกอบด้วยศัพท์ใดบ้าง

2.2 ศัพท์ที่ใช้ในการตั้งชื่อกกลางของคนเวียดนามที่จังหวัดฮาทิงทั้งสามระดับอายุมีการแปรหรือไม่ว่างไร ศัพท์บ่งเพศเป็นศัพท์ที่ใช้มากที่สุดหรือไม่

2.3 คนเวียดนามที่จังหวัดฮาทิงมีทัศนคติอย่างไรต่อการตั้งชื่อกกลางด้วยศัพท์บังเพศ

3. วัตถุประสงค์ของการวิจัย

- 3.1 เพื่อสำรวจศัพท์ที่ใช้ในการตั้งชื่อกกลางของคนเวียดนามที่จังหวัดฮาทิง ประเทศเวียดนาม
- 3.2 เพื่อศึกษาการแปรของศัพท์ที่ใช้ในการตั้งชื่อกกลางของคนเวียดนามที่จังหวัดฮาทิง 3 ระดับอายุ
- 3.3 เพื่อศึกษาทัศนคติที่มีต่อการตั้งชื่อกกลางด้วยศัพท์บังเพศของคนเวียดนามที่จังหวัดฮาทิง

4. สมมติฐาน

- 4.1 ชื่อกกลางของคนเวียดนามที่จังหวัดฮาทิงทุกรุ่นอายุยังคงปรากฏศัพท์บังเพศมากที่สุด
- 4.2 คนเวียดนามที่จังหวัดฮาทิงมีทัศนคติเชิงบวกต่อการตั้งชื่อกกลางด้วยศัพท์บังเพศ

5. ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับการวิจัย

- 5.1 ทำให้ทราบถึงการเปลี่ยนแปลงที่กำลังเกิดขึ้นในวัฒนธรรมการตั้งชื่อของคนเวียดนาม
- 5.2 ทำให้เห็นแนวโน้มในการรักษาศัพท์ทางวัฒนธรรมการตั้งชื่อของคนเวียดนาม
- 5.3 เป็นประโยชน์ต่อการศึกษาภาษาข้ามวัฒนธรรม
- 5.4 ส่งเสริมความเข้าใจอันดีระหว่างคนต่างวัฒนธรรมในภูมิภาคเอเชีย

6. ทบทวนวรรณกรรม

การศึกษาทางภาษาศาสตร์สังคมของ “ชื่อกกลาง” ในวัฒนธรรมเวียดนาม : กรณีศึกษาชื่อกของคนเวียดนามในจังหวัดฮาทิง ประเทศเวียดนาม โดยผู้ศึกษาได้ศึกษาประเด็นดังต่อไปนี้ ได้แก่ วัฒนธรรมการตั้งชื่อของคนเวียดนาม และข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับพื้นที่วิจัยดังนี้

6.1 วัฒนธรรมการตั้งชื่อของคนเวียดนาม

วัฒนธรรมการตั้งชื่อในประเทศเวียดนาม ได้รับความคิดและความเชื่อมาจากประเทศจีน เนื่องจากในอดีตประเทศเวียดนามตกเป็นอาณานิคมของประเทศจีนกว่า 1000 ปี จึงได้รับวัฒนธรรมต่าง ๆ จากประเทศจีนเข้ามา รวมไปถึงวัฒนธรรมการตั้งชื่อที่ได้รับอิทธิพลจากประเทศจีน ทำให้การตั้งชื่อของคนเวียดนามมีโครงสร้างชื่อที่คล้ายคลึงกับคนจีน คือ นามสกุล + ชื่อเรียก (อัจฉรินทร์ อธิติศิลป์, 2559: ออนไลน์) แต่คนเวียดนามได้มีการเพิ่มชื่อกกลางขึ้นมาทำให้มีโครงสร้างชื่อเป็น นามสกุล + ชื่อกกลาง + ชื่อเรียก และโครงสร้างชื่อของคนเวียดนามดังกล่าวเป็นโครงสร้างที่นิยมใช้ในการตั้งชื่อ ทั้งนี้นามสกุลของคนเวียดนามส่วนใหญ่เป็นคำโดดเหมือนคนจีนและมีการสืบสกุลทางฝั่งพ่อเพราะความเชื่อของคนจีนที่เชื่อว่าผู้ชายเป็นใหญ่สามารถสืบทอดวงศ์ตระกูลได้ในขณะเดียวกัน หากคนเวียดนามต้องการตั้งชื่อลูกให้มีทั้งนามสกุลของพ่อและนามสกุลของแม่ จะตั้ง

ชื่อโดยใช้นามสกุลพ่อขึ้นก่อนและตามด้วยนามสกุลของแม่ จึงทำให้โครงสร้างชื่อเพิ่มขึ้น แต่กรณีดังกล่าวเกิดขึ้นน้อยมากเพราะส่วนใหญ่ใช้นามสกุลของพ่อเพียงคนเดียวเพื่อให้เขียนง่าย

จากข้อมูลข้างต้นผู้ศึกษาจะกล่าวถึงประเด็นวัฒนธรรมการตั้งชื่อของคนเวียดนาม ได้แก่ โครงสร้างการตั้งชื่อในวัฒนธรรมเวียดนาม ชื่อกลางในวัฒนธรรมเวียดนาม และที่มาของชื่อกลางในวัฒนธรรมเวียดนาม ดังนี้

6.1.1 โครงสร้างการตั้งชื่อในวัฒนธรรมเวียดนาม

โครงสร้างการตั้งชื่อในภาษาเวียดนามแบ่งเป็น 3 คือ นามสกุล + ชื่อกลาง + ชื่อเรียก (ชื่อเรียกที่คนมักจะเรียกบุคคลนั้น ๆ) แต่ละส่วนอาจมีคำประกอบอยู่มากกว่า 1 คำ ดังนั้นจึงมีนักวิชาการบางท่านที่พิจารณาส่วนประกอบของชื่อแตกต่างกันออกไป ได้แก่ โสณภา ศรีจำปา (2543: 96-97) แบ่งชื่อตามจำนวนคำได้ 2-5 ส่วน ดังแสดงในรายละเอียดต่อไปนี้

6.1.1.1 โครงสร้างชื่อแบบ 2 ส่วน ประกอบด้วย นามสกุล + ชื่อเรียก ตัวอย่างเช่น

นามสกุล	ชื่อเรียก
Huỳnh (ฮวิญ)	Vân (วิน)
Lê (เล)	Ngà (ง่า)
Nguyễn (เหงวียน)	Trung (จุง)

6.1.1.2 โครงสร้างชื่อแบบ 3 ส่วน ประกอบด้วย นามสกุล + ชื่อกลาง + ชื่อเรียก ตัวอย่างเช่น

นามสกุล	ชื่อกลาง	ชื่อเรียก
Châu (จิว)	Hoàng (ฮว่าง)	Phuong (เฟื่อง)
Nguyễn (เหงวียน)	Ngọc (หรั่ง)	Thắng (ทั่ง)
Lê (เล)	Thị (ถิ)	Tâm (เต็ม)

6.1.1.3 โครงสร้างชื่อแบบ 4 ส่วน ประกอบด้วย นามสกุล + ชื่อกลาง + ชื่อเรียก 1 (ชื่อเรียกที่มีความหมายเกี่ยวข้องกับชื่อเรียกที่ 2) + ชื่อเรียก 2 (ชื่อเรียกที่คนมักจะเรียกบุคคลนั้น ๆ) ตัวอย่างเช่น

นามสกุล	ชื่อกลาง	ชื่อเรียก 1	ชื่อเรียก 2
Nguyễn (เหงวียน)	Thị (ถิ)	Hồng Bích (โฮ่ง)	Bích (บิค)

Phạm (ฟ้าม)	Ngọc (หง็อก)	Cẩm Thạch (เก๋ม)	Thạch (แท็ค)
Đoàn (ต่วน)	Thị (ถึ)	Thanh Thảo (แถ่ง)	Thảo (ท่าว)

6.1.1.4 โครงสร้างชื่อแบบ 5 ส่วน ประกอบด้วย นามสกุล + ชื่อกลาง + ชื่อเรียก 1 (ชื่อเรียกที่มีความหมายเกี่ยวข้องกับชื่อเรียกที่ 2) + ชื่อเรียก 2 (ชื่อเรียกที่คนมักจะเรียกบุคคลนั้น ๆ) + ชื่อตำแหน่ง ตัวอย่างเช่น

นามสกุล	ชื่อกลาง	ชื่อเรียก 1	ชื่อเรียก 2	ชื่อตำแหน่ง
Nguyễn (เหงวียน)	Thị (ถึ)	Hồng (โฮ่ง)	Bích (บิค)	Mila (มิล่า)

จากโครงสร้างทั้ง 4 รูปแบบตามที่กล่าวมาข้างต้นได้แสดงให้เห็นส่วนที่เหมือนกันในโครงสร้างคือนามสกุลซึ่งจะวางอยู่ตำแหน่งแรกของชื่อ ในกรณีโครงสร้างแบบที่มี 3 ส่วน จะมีการเพิ่มชื่อกลางระหว่างนามสกุลกับชื่อเรียก และโครงสร้างแบบ 4 ส่วน จะมีการเพิ่มคำในชื่อกลางและชื่อเรียก ทั้งนี้จะเห็นได้ว่าชื่อกลางเป็นหน่วยศัพท์หนึ่งที่มักปรากฏในโครงสร้างชื่อของคนเวียดนาม จึงอาจจะสันนิษฐานได้ว่าชื่อกลางมีลักษณะเด่นที่บ่งบอกถึงความสำคัญของบุคคลนั้น ๆ

อย่างไรก็ตาม ในบทความนี้ ผู้ศึกษาจะพิจารณาชื่อจากชนิดของส่วนประกอบเป็น 3 ส่วน คือ นามสกุล + ชื่อกลาง + ชื่อเรียก ทั้งนี้แต่ละส่วนอาจประกอบด้วยคำมากกว่า 1 คำ เช่น

นามสกุล	ชื่อกลาง	ชื่อเรียก
Lê (เล)	Thị (ถึ)	Mai (มาย)
Trần (แจิ่น)	Thị (ถึ)	Minh Thu (มิน ทือ)
Tôn (โตน)	Bui Thu (บุย ทู)	Huong (เฮือง)

เหตุผลที่ไม่นับส่วนที่ 4 และ 5 เนื่องจากเป็นส่วนที่บอกลายและตำแหน่งทางราชการ ซึ่งไม่ปรากฏในชื่อของคนทั่วไป

6.1.2 ชื่อกลางในวัฒนธรรมเวียดนาม

จากโครงสร้างชื่อของคนเวียดนามที่กล่าวมา จะเห็นได้ว่าชื่อกลางของคนเวียดนามมีลักษณะเด่นที่น่าสนใจเป็นอย่างมาก เนื่องมาจากชื่อกลางของคนเวียดนามไม่ใช่กลุ่มคำที่เป็นนามสกุลหรือกลุ่มคำที่เป็นชื่อเรียก แต่เป็นศัพท์ชนิดหนึ่งที่สามารถบ่งบอกสถานภาพและความสัมพันธ์ในครอบครัวของชื่อของบุคคลนั้น ๆ ได้ ตามที่ โสภนา ศรีจำปา (2543) กล่าวไว้ มีรายละเอียดดังนี้

6.1.2.1 ชื่อกลางบ่งบอกเพศ

ชื่อกลางจะสามารถระบุเพศได้ โดยจะมีหน่วยศัพท์ที่ระบุถึงเพศชายและหน่วยศัพท์ที่ระบุถึงเพศหญิง ชื่อของเพศชายจะมีหน่วยศัพท์คำว่า Vãn (วัน) ส่วนชื่อของเพศหญิงจะมีศัพท์คำว่า Thi (ถิ) ทั้งนี้พบว่าหน่วยศัพท์ที่ระบุความเป็นชายไม่ได้มีเพียงแค่คำว่า Vãn (วัน) แต่ยังมีศัพท์อื่นที่ระบุเพศชาย เช่น Hũu (หือ้ว) แปลว่า เพื่อนตาย , Đinh (ดีญ) แปลว่า สถานที่ศักดิ์สิทธิ์ในการถวายเครื่องบูชา , Đúc (ดึ๊ก) แปลว่า คุณธรรม , Ngoc (ห่งอก) แปลว่า เพชร เป็นต้น

6.1.2.2 ชื่อกลางบ่งบอกลำดับความสัมพันธ์

ชื่อกลางสามารถบ่งบอกลำดับอายุของพี่น้องในครอบครัวได้ใช้เฉพาะกับผู้ชายเท่านั้น โดยจะมีหน่วยศัพท์ Manh (หมัญ) ‘ลำดับที่ 1’ , Trọng (จง) ‘ลำดับที่ 2’ , Quí (กวี) ‘ลำดับที่ 3’ , ส่วนพี่น้องลำดับถัดมาใช้ชื่อกลางว่า gia (ซา) ‘ผู้เป็นน้อง’

6.1.2.3 ชื่อกลางที่ใช้ในราชวงศ์

ชื่อกลางเริ่มใช้มาตั้งแต่ราชวงศ์มิญหม่าง (ค.ศ 1820) ที่ปกครองเวียดนาม ราชวงศ์นี้ได้ตั้งชื่อกลางไว้ให้รัชทายาทเป็นบทร้อยกรองแบบ 4 บรรทัดแต่ละบรรทัดมี 5 คำ เพื่อไม่ให้รัชทายาทใช้ชื่อกลางซ้ำกันในราชวงศ์ ตัวอย่างเช่น บทร้อยกรองบรรทัดแรก ประกอบด้วย

Miêng , Huông , Ung , Bửu , Vinh
เมียง , เหื่อง , อิว , บิว , หวีอัญญ

กล่าวคือ โอรสของกษัตริย์มิญหม่าง คือ Thiệu Trị (เถียว จิ) ที่ขึ้นครองราชย์ระหว่าง ค.ศ.1841-1847 โดยมีชื่อเต็มว่า Nguyễn (Phước) Miêng Thi (เหงวียน (เพือก) เมียง ที) โอรสของพระเจ้า Thiệu Trị จะมีชื่อว่า Huông Nhậm (พระเจ้าตีตี้ก Tự Đức) ซึ่งขึ้นครองราชย์ระหว่างปี 1847-1883

จากข้อมูลที่กล่าวมาข้างต้นกล่าวได้ว่าชื่อกลางในวัฒนธรรมการตั้งชื่อของเวียดนามมีความแตกต่างกันในด้านการให้ความสัมพันธ์กับชื่อกลาง ไม่ว่าจะเป็นการบ่งบอกเพศ การบ่งบอกลำดับความสัมพันธ์ของพี่น้องในครอบครัว และการบ่งบอกชื่อกลางของราชวงศ์ที่ปกครองเวียดนาม ในสมัยที่เวียดนามมีการปกครองระบอบศักดินาที่ได้รับอิทธิพลมาจากประเทศจีน โสภนา ศรีจำปา (2543: 98) ทั้งนี้ศัพท์บ่งบอกเพศอย่างคำว่า Vãn (วัน) และ Thi (ถิ) ใช้มาตั้งแต่อดีตจนถึงปัจจุบัน

6.1.3 ที่มาของชื่อกลางในวัฒนธรรมเวียดนาม

การที่ประเทศเวียดนามตกเป็นอาณานิคมของประเทศจีนกว่า 1000 ปี ตั้งแต่สมัยราชวงศ์ฮั่น ภาษาจีนได้เข้ามามีอิทธิพลในประเทศเวียดนาม เนื่องมาจากข้าหลวงชาวจีนผู้หนึ่งได้สร้าง ความกลมกลืนโดยอาศัยจารีตประเพณี โดยนำวัฒนธรรมจีนมาปลูกฝังให้แก่คนเวียดนามในพื้นที่ที่ตนปกครองอยู่ รวมไปถึงคนจีนเป็นจำนวนมากได้เข้ามาในประเทศเวียดนาม คนจีนเหล่านี้ใช้ภาษาจีน

สร้างระบบการศึกษาเป็นแบบจีนทำให้คนเวียดนามรับรูปแบบการศึกษาดังกล่าวมาใช้ แต่เดิมคนเวียดนามได้ใช้ระบบตัวเขียนแบบจีน เรียกว่า Chữ Hán (จื่อฮี้ ห้าน) ‘ภาษาของนักปราชญ์’ (โสภณา ศรีจำปา, 2543: 4-5) แต่เมื่อเวียดนามหลุดพ้นการปกครองจากจีนก็มีนักปราชญ์ชาวเวียดนามดัดแปลงระบบเขียนโดยยืมอักษรจีนมาปรับใช้ให้ออกเสียงเป็นแบบเวียดนาม

ในบรรดาคำยืมภาษาจีน คำว่า Vãn (วัน) เป็นศัพท์หนึ่งที่ดัดแปลงมาจากภาษาจีนอื่นและได้นำมาใช้เป็นชื่อกกลางในวัฒนธรรมการตั้งชื่อของคนเวียดนามตั้งแต่อดีตจนถึงปัจจุบัน แต่เดิมภาษาจีน คำว่า Vãn (วัน) จะใช้เป็นที่ชื่อกกลางของผู้หญิงที่มีชื่อเสียงในประเทศจีน แต่คนเวียดนามนำมาดัดแปลงให้คำว่า Vãn (วัน) เป็นศัพท์ที่ใช้บ่งบอกถึงความเป็นชาย หากเห็นศัพท์ Vãn (วัน) ในชื่อก็จะทราบได้ทันทีว่าบุคคลนี้เป็นผู้ชาย ในขณะที่เดียวกัน Thi (ถิ) ก็เป็นศัพท์ที่มีการดัดแปลงมาจากภาษาจีน โดย Thi (ถิ) ในภาษาจีน หมายถึง นามสกุล และคนจีนนั้นไม่ได้ใช้ศัพท์นี้ในการตั้งชื่อของเพศหญิง เนื่องจากในภาษาจีนจะเรียกชื่อภรรยาด้วยนามสกุลของสามี แต่เมื่อสามีสามารถมีภรรยาได้หลายคนจึงทำให้ผู้หญิงเหล่านี้ถูกเรียกชื่อรวม ๆ กัน เช่น ตระกูลราชวงศ์ Trần , Vuong, Lê , Phạm ที่สามารถแต่งงานมีภรรยาได้สามคน ผู้หญิงเหล่านี้ เรียกว่า Trần phu nhon (แม่บ้านของตระกูล Trần) เมื่อต้องการแยกแยะผู้หญิงเหล่านี้ ชาวจีนจึงใช้นามสกุลของแต่ละคนร่วมกับศัพท์ Thi (ถิ) ซึ่งใช้สำหรับผู้หญิง ทำให้คนเวียดนามเข้าใจว่า การใช้ศัพท์ Thi (ถิ) เป็นสัญลักษณ์สำหรับผู้หญิงและท้ายที่สุดก็นำเอาศัพท์นี้มาตั้งเป็นที่ชื่อกกลางของผู้หญิงเวียดนามตั้งแต่อดีตจนถึงปัจจุบัน (Nguyễn Ngọc Huy , 2556: ออนไลน์)

ปัจจุบันพบว่าการใช้ศัพท์ Vãn (วัน) และ Thi (ถิ) ลดลงเนื่องจากไม่ได้เป็นที่นิยมเหมือนในอดีต การผสมผสานของวัฒนธรรมใหม่ ๆ ที่เข้ามาในเวียดนามได้กลืนวัฒนธรรมเวียดนามแบบดั้งเดิมไปบางส่วน จึงทำให้พลวัตของคำว่า Vãn (วัน) และ Thi (ถิ) เปลี่ยนแปลงไปและมีการใช้คำใหม่ ๆ มาเป็นที่ชื่อกกลางแทน เห็นได้จากคนในชุมชนเมืองที่มีเทคโนโลยีทันสมัย เมื่อสื่อต่าง ๆ เข้ามาจึงทำให้โครงสร้างชื่อโดยเฉพาะชื่อกกลางได้แปรเปลี่ยนไป ตัวอย่างเช่น ศัพท์ที่ใช้บ่งบอกความเป็นหญิงในที่ชื่อกกลาง ได้แก่คำว่า “Thi” (ถิ) “Diệu” (เสี่ยว) “Nữ” (นีอื่อ) ส่วนศัพท์ที่บ่งบอกความเป็นชาย ใช้เฉพาะในที่ชื่อกกลางของผู้ชายมีหลายคำ คำที่แปลว่าผู้ชายโดยตรง ได้แก่ Vãn (วัน) และคำอื่นๆ ที่ใช้สื่อถึงผู้ชาย ได้แก่ “Hũu” (หือว) “Ngọc” (หง็อก) “Qui” (กวี) “Đức” (ดี๊ก) “Trọng” (จง) และคำว่า “Dinh” (ดีญ) การใช้ศัพท์เหล่านี้สอดคล้องกับบทความของ Phạm Ngọc Huy ว่าปัจจุบันการใช้ Vãn (วัน) และ Thi (ถิ) น้อยลง คนเวียดนามเริ่มไม่ให้ความสำคัญกับศัพท์ดังกล่าว

6.2 ข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับพื้นที่วิจัย

เนื่องจากในบทความวิจัยนี้เก็บข้อมูลชื่อจากคนเวียดนามที่มีภูมิลำเนาอยู่ที่จังหวัดฮาทิง ดังนั้นเพื่อให้ทราบข้อมูลเกี่ยวกับสภาพพื้นที่และประชากรเบื้องต้น ผู้ศึกษาจึงจะกล่าวถึงข้อมูล ประชากรสภาพพื้นที่ อาชีพ และวัฒนธรรมในจังหวัดฮาทิง ดังนี้

จังหวัดฮาดิ่งตั้งอยู่ในภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ เป็นจังหวัดหนึ่งในประเทศเวียดนามที่เป็นเขตเศรษฐกิจสำคัญของภาคกลางตอนบนของประเทศเวียดนาม จังหวัดฮาดิ่งอยู่ห่างจากเมืองหลวงฮานอยประมาณ 350 กิโลเมตร มีทั้งหมด 12 อำเภอ มีประชากรในจังหวัดประมาณ 1.3 ล้านคน ประชากรส่วนใหญ่ประกอบอาชีพอาชีพประมงและเกษตรกรรมเนื่องจากบริเวณจังหวัดฮาดิ่งมีทรัพยากรทางธรรมชาติทั้งป่าไม้และทางทะเล ในอดีตจังหวัดฮาดิ่งเป็นจังหวัดที่ยากจน เพราะระยะทางห่างจากเมืองหลวงค่อนข้างมาก ทำให้จังหวัดฮาดิ่งยังไม่ได้การพัฒนามากนัก ความทันสมัยทางเทคโนโลยี สื่อต่าง ๆ ก็ยังเข้ามาไม่ถึงจึงทำให้คนในจังหวัดฮาดิ่งยังคงรักษาความคิดความเชื่อแบบดั้งเดิมไว้ เมื่อจังหวัดฮาดิ่งไม่ได้รับการพัฒนาจากภาครัฐ ภาวะการจ้างงานในจังหวัดฮาดิ่งอยู่ในระดับต่ำ ทำให้ประชากรไม่มีอาชีพเป็นจำนวนมาก คนในจังหวัดฮาดิ่งส่วนใหญ่จึงไปเป็นแรงงานข้ามชาติในประเทศเพื่อนบ้าน ไม่ว่าจะเป็นประเทศไทย ลาว กัมพูชา เป็นต้น

ปัจจุบันจังหวัดฮาดิ่งได้รับการพัฒนาจากภาครัฐ โดยเฉพาะด้านทรัพยากรทางธรณี ทรัพยากรป่าไม้และทรัพยากรทางทะเลที่อุดมสมบูรณ์และหลากหลาย มีชายฝั่งทะเลที่สามารถทำเป็นแหล่งท่องเที่ยวได้เพราะชายฝั่งทะเลในจังหวัดฮาดิ่งเป็นจังหวัดที่มีชายฝั่งยาวที่สุดในประเทศเวียดนาม ส่งผลให้มีพื้นที่ในการประกอบอาชีพประมงที่กว้างขวางมากขึ้น มีความสะดวกในการเพาะเลี้ยงสัตว์น้ำ จนเป็นจังหวัดระดับต้น ๆ ที่ได้รับการพัฒนาด้านเศรษฐกิจ

ถึงแม้จะมีความทันสมัยเข้ามา แต่ก็ไม่ได้เปลี่ยนความคิดและความเชื่อของคนในจังหวัดฮาดิ่งไปทั้งหมดโดยเฉพาะผู้สูงวัยที่ไม่คล้อยตามกระแสนิยมหรือความคิดสมัยใหม่ แต่ยังคงวัฒนธรรมการตั้งชื่อที่มีโครงสร้างชื่อกลางประกอบด้วยศัพท์ Vän (วัน) และ Thi (ถิ) ที่บ่งบอกถึงสถานภาพทางเพศ นอกจากนี้ยังมีศัพท์อื่น ๆ ที่กล่าวมาในตอนต้นอยู่บ้าง จากการสำรวจประชากรในจังหวัดฮาดิ่งผู้วิจัยพบว่าคนเวียดนามในจังหวัดฮาดิ่งที่เข้ามาเป็นแรงงานข้ามชาติในประเทศไทยก็ยังคงรักษาวัฒนธรรมการตั้งชื่อแบบเดิมไว้จำนวนมาก ผู้วิจัยจึงเลือกเก็บข้อมูลจากคนเวียดนามในพื้นที่นี้เป็นหลัก

7. ขอบเขตของการศึกษา

บทความวิจัยนี้ศึกษาเฉพาะ “ชื่อกลาง” ที่ประกอบอยู่ในโครงสร้างชื่อของคนเวียดนามที่จังหวัดฮาดิ่ง ประเทศเวียดนามเท่านั้น

8. วิธีการดำเนินการวิจัย

บทความวิจัยนี้จะศึกษา “ชื่อกลาง” ในวัฒนธรรมเวียดนาม ด้วยแนวคิดทางภาษาศาสตร์ สังคม โดยจะสำรวจศัพท์ที่ใช้ในชื่อกลางและศึกษาการแปรของศัพท์ในชื่อกลางของคนสามระดับอายุในจังหวัดฮาดิ่ง ประเทศเวียดนาม เนื่องจากการศึกษาภาษาโดยใช้ตัวแปรอายุจะทำให้เห็นความเปลี่ยนแปลงที่กำลังดำเนินอยู่ในปัจจุบันได้ชัดเจนและมองเห็นแนวโน้มการเปลี่ยนแปลงการใช้ศัพท์

ในชื่อกลางในอนาคต รวมไปถึงผู้วิจัยจะสอบถามทัศนคติที่มีต่อศัพท์ในชื่อกลางของคนในสามระดับอายุเพื่อให้ทราบถึงความคิดและความเชื่อที่คนเวียดนามในจังหวัดฮาติงมีต่อศัพท์ดังกล่าว โดยกำหนดวิธีการดำเนินการวิจัย ดังนี้

8.1 การกำหนดกลุ่มข้อมูล

งานวิจัยนี้ศึกษาชื่อกลางของคนเวียดนามที่จังหวัดฮาติงโดยแบ่งชื่อของคนเวียดนามออกเป็น 3 ระดับอายุ รุ่นอายุละ 80 ชื่อ รวม 240 ชื่อ แต่ละรุ่นอายุแบ่งเป็นชื่อของผู้ชายและผู้หญิงในจำนวนเท่ากัน ดังนี้

- รุ่นสูงวัย อายุ 50 ปีขึ้นไป
เพศชาย จำนวน 40 รายชื่อ เพศหญิง จำนวน 40 รายชื่อ
- รุ่นกลางหรือวัยทำงาน อายุ 25-45 ปี
เพศชาย จำนวน 40 รายชื่อ เพศหญิง จำนวน 40 รายชื่อ
- รุ่นเด็ก อายุ 1-20 ปี
เพศชาย จำนวน 40 รายชื่อ เพศหญิง จำนวน 40 รายชื่อ

8.2 การกำหนดพื้นที่ในการวิจัย

บทความนี้กำหนดพื้นที่วิจัย 2 ลักษณะ คือ

8.2.1 พื้นที่ที่เป็นภูมิลาเนาของผู้ให้ข้อมูลหลัก ได้แก่ จังหวัดฮาติง ประเทศเวียดนาม โดยบทความวิจัยนี้เก็บข้อมูลเฉพาะคนเวียดนามที่เกิดและเติบโตในพื้นที่ดังกล่าวเท่านั้น

8.2.2 พื้นที่ในการเก็บข้อมูล ได้แก่ บริเวณชุมชนโบสถ์คาทอลิกพระคริสตทศวรรษที่จังหวัดนครปฐม ประเทศไทย บริเวณนี้เป็นพื้นที่ที่ผู้ให้ข้อมูลหลักซึ่งเป็นแรงงานข้ามชาติชาวเวียดนามมารวมตัวกันเพื่อทำกิจกรรมทางศาสนาเป็นประจำ จึงสามารถเข้าถึงข้อมูลได้ง่าย

8.3 วิธีการเก็บข้อมูล

ผู้ศึกษาเก็บข้อมูลจากคนเวียดนามทั้งชายและหญิงที่มาทำงานและอาศัยอยู่ชั่วคราวที่จังหวัดนครปฐม ประเทศไทย ทั้งนี้ต้องเป็นผู้ที่มีภูมิลาเนา (เกิดและเติบโต) ที่จังหวัดฮาติง ประเทศเวียดนาม การเก็บข้อมูลโดยใช้แบบสอบถามประกอบการสัมภาษณ์ แบบสอบถามแบ่งเป็น 2 ชุด ดังนี้

8.3.1 แบบสอบถามชื่อและศัพท์ที่ใช้ในการตั้งชื่อกลางภาษาเวียดนาม

แบบสอบถามชุดนี้ใช้เพื่อสอบถามคนเวียดนามที่เป็นผู้ให้ข้อมูลหลัก โดยจะสอบถามชื่อและศัพท์ที่ใช้ในการตั้งชื่อกลางทั้งชื่อของผู้บอกภาษาหลักและของสมาชิกคนอื่น ๆ ในครอบครัวที่จังหวัดฮาติง ประเทศเวียดนามด้วย ทั้งนี้การถามชื่อเป็นข้อเท็จจริงที่สามารถสอบถามผ่านบุคคลอื่นได้ ดังนั้นข้อมูลที่ได้จึงน่าเชื่อถือเพียงพอสำหรับการนำมาศึกษา

8.3.2 แบบสอบถามทัศนคติของคนเวียดนามที่มีต่อการตั้งชื่อกลางด้วยศัพท์บ่ง

เพศ

แบบสอบถามชุดนี้ใช้ถามเฉพาะคนเวียดนามที่เป็นผู้ให้ข้อมูลหลักในประเทศไทยเท่านั้น ไม่รวมถึงสมาชิกคนอื่น ๆ ในครอบครัวที่ประเทศเวียดนาม เนื่องจากการสอบถามความคิดเห็นเป็นเรื่องเฉพาะบุคคล จึงไม่สามารถสอบถามผ่านผู้อื่นได้ และผู้ศึกษาไม่สามารถเดินทางไปเก็บข้อมูลจากบุคคลที่จังหวัดฮาทิง ประเทศเวียดนามได้ด้วยตนเอง ดังนั้นจึงจะสอบถามเพียงแค่กลุ่มผู้ให้ข้อมูลหลักและจะวิเคราะห์ทัศนคติเฉพาะคนกลุ่มนี้เท่านั้น โดยกำหนดผู้ให้ข้อมูลหลักด้านทัศนคติเป็นคนรุ่นอายุที่ 2 ซึ่งมีอายุอยู่ระหว่าง 25-45 ปี

9. กรอบแนวคิดที่ใช้ในการวิจัย

การศึกษาศัพท์และการแปรของศัพท์ที่ใช้ในการตั้งชื่อการตั้งสามระดับอายุ รวมถึงทัศนคติของคนเวียดนามที่จังหวัดฮาทิงที่มีต่อศัพท์ที่ใช้ตั้งชื่อกลางในบทความนี้ ผู้ศึกษาใช้แนวคิดทางภาษาศาสตร์สังคมซึ่งให้ความสำคัญกับการแปรและการเปลี่ยนแปลงของภาษา โดยเลือกศึกษาเฉพาะการแปรของภาษาตามระดับอายุ ดังนั้นจึงจะกล่าวถึงแนวคิดของการแปรของภาษา การแปรของภาษาตามระดับอายุ และทัศนคติทางภาษาซึ่งสัมพันธ์ต่อการแปรและการเปลี่ยนแปลงทางภาษาดังนี้

9.1 การแปรของภาษา

วิลเลียม ลาบอฟ (Labov: 2001, อ้างถึงใน อมรา ประสิทธิรัฐสินธุ์) ได้ศึกษาเกี่ยวกับการแปรของภาษาและปัจจัยที่สัมพันธ์กับการแปรของภาษาไว้ โดยสรุปแนวคิดดังกล่าวได้ดังต่อไปนี้

การแปรของภาษา คือ การที่ภาษามีการแปรเปลี่ยนภายในตัวภาษาเดียวกันเป็นสาเหตุที่ทำให้เกิดมีความหลากหลายในการใช้ภาษาในสถานการณ์ที่แตกต่างกันออกไปโดยที่ความหมายไม่เปลี่ยนแปลง การแปรของภาษาอาจเกิดขึ้นในรูปแบบที่แตกต่างกัน เช่น การออกเสียงและสำเนียงการใช้คำที่ต่างกัน หรือแม้แต่การเลือกใช้โครงสร้างหรือไวยากรณ์ที่ไม่เหมือนกันแต่ยังคงสื่อสารได้โดยที่ความหมายไม่เปลี่ยนแปลง

ปัจจัยที่ทำให้เกิดการแปรของภาษาสามารถแบ่งออกได้เป็น 2 ประเภทคือ การแปรของภาษาทางภูมิภาค (Regional Variations) และการแปรของภาษาทางสังคม (Social Variations) โดยการแปรของภาษาทางภูมิภาค (Regional Variations) คือการที่มีภาษาถิ่นเกิดขึ้นหลากหลาย มีสภาพภูมิศาสตร์ทางธรรมชาติ (dialect boundary) เป็นตัวแบ่ง เช่น ภูเขา แม่น้ำ ทะเล หรือมหาสมุทร มีปัจจัยทางด้านเวลาและระยะทางเป็นองค์ประกอบด้วย ตัวอย่างเช่น ปรากฎการณ์ The Rhenish Fan (Wardhaugh: 2002, อ้างถึงใน Rhenish Facher, 1926: 19) ในทวีปยุโรปมีการออกเสียงอักษร p t k f s x i ที่แตกต่างกันออกไปโดยมีแม่น้ำ Rhine River เป็นเส้นแบ่ง ซึ่งคนที่

อาศัยอยู่กับคนละฟากของแม่น้ำก็จะออกเสียงเหล่านี้ไม่เหมือนกัน การศึกษาทางด้านนี้เป็นจะทำให้ทราบถึงความสำคัญของประวัติศาสตร์และต้นกำเนิดและการกระจายของภาษาต่าง ๆ ซึ่งจะเป็นพื้นฐานและแนวทางในการศึกษาด้านภาษา

การแปรของภาษาทางสังคม (Social Variations) เป็นการศึกษาที่เกี่ยวข้องกับการแปรของภาษาในกลุ่มต่าง ๆ ที่กำลังเป็นที่นิยมในปัจจุบัน ซึ่งเป็นการนำเอาตัวแปรทางภาษาศาสตร์มาอธิบายตัวแปรทางสังคมศาสตร์ เช่น การพูดให้มีสำเนียงที่ด้อยลง (low prestige, old fashioned pronunciation) ของชาวเกาะ Martha's Vineyard เพื่อแสดงถึงความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน (solidarity) ของคนภายในเกาะและแยกกลุ่มของตัวเองออกจากคนที่เข้ามาอยู่ที่หลัง (Wardhaugh: 2002, อ้างถึงใน Rheinischer Facher, 1926: 19)

จากข้อมูลดังกล่าวจึงทำให้เห็นความสำคัญของการศึกษาการแปรของภาษาว่า การหาความสัมพันธ์ของตัวแปรทางภาษาศาสตร์ อาทิ เสียงศัพท์ ไวยากรณ์ และความหมาย (phonetics, phonological, syntactic, morphological, and semantic) ว่ามีความเหมือน ความแตกต่าง หรือเปลี่ยนแปลงไปอย่างไรเมื่อภาษานำไปเปรียบเทียบกับตัวแปรทางสังคม เช่น เพศ อายุ การศึกษา อาชีพ ชาติพันธุ์ สถานะทางสังคม ภูมิภาค ถิ่นที่อยู่อาศัย และสถานการณ์ ที่แตกต่างกัน จะทราบถึงความสำคัญและเอกลักษณ์ของภาษา และ ภาษาถิ่นต่าง ๆ และทราบถึงวิวัฒนาการและความเปลี่ยนแปลงของภาษา และภาษาถิ่นนั้น ๆ

9.2 การแปรของภาษาตามระดับอายุ

อมรา ประสิทธิ์รัฐสินธุ์ (2515: 188) กล่าวว่า การแปรของภาษา หมายถึง การที่ส่วนหนึ่งส่วนใดของภาษามีรูปร่างต่างไปจากเดิม หรือต่างไปจากรูปมาตรฐาน แต่ยังคงความหมายแก่นไว้เหมือนเดิม เช่น การแปรด้านศัพท์ คำว่า บิดา แปรกับคำว่า พ่อ คำว่า สุนัข แปรกับคำว่า หมา คำว่า กิน ทาน รับประทาน เสวย เป็นรูปแปรของคำที่มีความหมายว่า “กิน” การแปรของภาษาเป็นปรากฏการณ์ที่ไม่ได้เกิดจากความบังเอิญ แต่การเปลี่ยนแปลงของภาษาจะมีปัจจัยทางสังคมเป็นตัวกำหนด เช่น เรื่องของศักดิ์ศรี อายุ การดำหนิ เพศหญิง เพศชาย ชนชั้น เป็นต้น

วิลเลียม ลาบอฟ (Labov, 1972: 188, อ้างถึงใน อมราประสิทธิ์ รัฐสินธุ์, 2544: 39) แบ่งการแปรของภาษาตามรุ่นอายุออกเป็น 3 ระดับ แต่ระดับแสดงการเปลี่ยนแปลงของภาษาดังนี้

1. รุ่นอายุมาก ภาษาของคนรุ่นอายุนี้ แสดงการเปลี่ยนแปลงภาษาในอดีต
2. รุ่นกลาง ภาษาของคนรุ่นอายุนี้ แสดงการเปลี่ยนแปลงของภาษาในปัจจุบัน
3. รุ่นอายุน้อย ภาษาของคนรุ่นอายุนี้ แสดงการเปลี่ยนแปลงของภาษาในอนาคต

ความแตกต่างกันของภาษาเปรียบเหมือนความแตกต่างของกาลเวลาจริงซึ่ง ลาบอฟ เรียกความเปลี่ยนแปลงดังกล่าวว่า การเปลี่ยนแปลงในเวลาเสมือนจริง (Change in apparent time)

การศึกษาการแปรของภาษาจะทำให้เข้าใจแนวโน้มของภาษา กล่าวคือ การศึกษาการแปรของภาษาในอดีตจะทำให้เข้าใจการใช้ภาษาทั้งในอดีต ปัจจุบัน อนาคตได้ดี เพราะหากศึกษาการแปรของภาษาในปัจจุบันก็จะทำให้เข้าใจกลไกการเปลี่ยนแปลงของภาษาในอดีต รวมไปถึงยังสามารถทำนายแนวโน้มการเปลี่ยนแปลงภาษาในอนาคตได้ ผลลัพธ์ที่ได้จากการศึกษาการแปรจะทำให้มองเห็นเส้นทางวิวัฒนาการของภาษาจากอดีตสู่ออนาคต (อมรา ประสิทธิ์รัฐสินธุ์, 2544: 39)

ตัวอย่างงานที่ศึกษาภาษาตามรุ่นอายุมีดังนี้ จริยา เสียงเย็น และ สุวัฒนา เลี่ยมประวัติ (2560: 251-252) ศึกษาการแปรการใช้ศัพท์ของคนสามระดับอายุในภาษาผู้ไทกะปอง อำเภอลำปาง จังหวัดสกลนคร ประเทศไทย เก็บรวบรวมข้อมูลโดยใช้หน่วยรรถจำนวน 600 หน่วยรรถ สัมภาษณ์ผู้บอกภาษาซึ่งแบ่งผู้บอกภาษาออกเป็นสามระดับอายุ คือ ระดับอายุที่ 1 อายุ 55-65 ปี ระดับอายุที่ 2 อายุ 35-45 ปี ระดับอายุที่ 3 อายุ 15-25 ปี ผลการศึกษาพบว่า 1. การแปรด้านการใช้ศัพท์ พบ 3 ประเภท คือ 1) ศัพท์ที่ผู้บอกภาษาทั้งสามระดับอายุใช้เหมือนกัน 2) ศัพท์ที่ผู้บอกภาษาสองระดับอายุใช้เหมือนกัน 3) ศัพท์ที่ผู้บอกภาษาทั้งสามระดับอายุใช้แตกต่างกัน โดยผู้บอกภาษาระดับอายุที่ 1 ใช้ศัพท์ผู้ไทกะปองมากที่สุด ในขณะที่ผู้บอกภาษาระดับอายุที่ 3 ใช้ศัพท์อื่นมากที่สุด ส่วนผู้บอกภาษาระดับอายุที่ 2 ใช้ศัพท์ผู้ไทกะปองร่วมกับศัพท์อื่นมากที่สุด 2. การแปรด้านรูปศัพท์ พบว่ามีการแปรเสียงพยัญชนะและเสียงสระใน ศัพท์ผู้ไทและศัพท์อื่น 3. การแปรด้านความหมายของศัพท์ พบว่ามีการแปรความหมายในศัพท์ผู้ไททั้งการแปรความหมายแบบกว้างออก และการแปรความหมายแบบแคบเข้า 4. การสูญเสียศัพท์ พบการสูญเสียศัพท์ในภาษาผู้ไทกะปองเนื่องจากการใช้ศัพท์อื่นแทนศัพท์ผู้ไทกะปองของคนสามระดับอายุ

วิธีการศึกษาการแปรของภาษาตามรุ่นอายุอาจทำได้หลายวิธี เช่น การสอบถามการใช้ภาษา หรือการสังเกตจากธรรมชาติของการใช้ภาษาจากคน 3 ระดับอายุ ผู้ศึกษาเลือกศึกษาโดยการสอบถามผู้ให้ข้อมูลเป็นคน 3 ระดับอายุ คือ รุ่นสูงวัย รุ่นกลาง และรุ่นเด็ก โดยจะสอบถามชื่อและโครงสร้างชื่อทั้ง 3 ระดับอายุเพื่อให้เห็นถึงศัพท์ที่ใช้และการแปรของศัพท์ในชื่อกลางของคนเวียดนาม

9.3 ทศนคติทางภาษา

ราชบัณฑิตยสถาน (2553: 236) ให้นิยามของทศนคติทางภาษาไว้ว่า “เป็นความรู้สึกรู้สึกหรือความคิดเห็นที่ผู้ใช้ภาษามีต่อภาษาใดภาษาหนึ่ง มีทั้งแง่บวกและแง่ลบซึ่งมีผลต่อการเรียนและการใช้ภาษา ทศนคติต่อภาษามีผลกับความเข้าใจของชนชาติที่ใช้ภาษานั้น ๆ ด้วย” เช่นเดียวกันกับที่อมรา ประสิทธิ์รัฐสินธุ์ (2532: 50-51) ให้นิยามความหมายว่า “ทศนคติต่อภาษา คือ ค่านิยมหรือความคิดเห็นเกี่ยวกับฐานะ ความถูกต้อง เช่น เห็นว่าภาษาหนึ่งต่ำต้อยกว่าอีกภาษาหนึ่ง ทศนคติต่อภาษาเป็นเรื่องของสังคมเพราะตามความเป็นจริง ถ้าพิจารณาจากโครงสร้างหรือลักษณะทางภาษาแล้ว เราไม่อาจกล่าวได้ว่า ภาษาหนึ่งสูงหรือไพเราะกว่าอีกภาษาหนึ่ง เพราะทุกภาษาต่างก็มีโครงสร้างและคุณสมบัติในตัวมันเอง” ในขณะเดียวกันตามที่ แลมเบิร์ต (Lambert, 1967: 91-109

อ้างอิงใน กมลวรรณ ชมวงษ์, 2546: 5) กล่าวว่า “องค์ประกอบสำคัญของทัศนคติ คือ ความคิดหรือ การรับรู้ต่อสิ่งนั้น ๆ ความรู้สึกหรืออารมณ์ที่สนองต่อสิ่งนั้น และแนวโน้มของพฤติกรรมที่จะแสดงออก ต่อสิ่งนั้น ๆ ทัศนคติส่งผลต่อพฤติกรรมเพราะคนมักจะมีแนวโน้มที่จะปฏิบัติต่อผู้อื่นตามความรู้สึก หรือความเชื่อที่มีของตน” จะเห็นได้ว่าทัศนคติของการใช้ภาษาเป็นเรื่องที่ขึ้นอยู่กับปัจจัยทางสังคมที่ นำมาพิจารณาในการเลือกใช้ภาษานั้น ๆ

การศึกษาทัศนคติทางภาษาจะทำให้ทราบว่า ทัศนคติมีอิทธิพลต่อการเลือกและการเปลี่ยน ของภาษาอย่างไร อีกทั้งยังสะท้อนให้เห็นถึงทัศนคติของผู้เลือกใช้ภาษาว่ามีทัศนคติในทางบวกหรือ ทางลบของภาษานั้น ๆ และแต่ละช่วงอายุอาจจะมีการเลือกใช้ภาษาอาจแตกต่างกันไปเพราะปัจจัย ต่าง ๆ เช่น เวลา สังคม และค่านิยม เป็นต้น

วิธีการศึกษาด้านทัศนคติทางภาษาสามารถทำได้หลายวิธีตามแบบของนักภาษาศาสตร์สังคม เช่น โฮล์ม (Holmes, 2008: 418 อ้างถึงใน ศิริรัตน์ ชูพันธ์ อรรถพลพิพัฒน์, 2556: 6) ที่ใช้วิธีการ เก็บข้อมูลเกี่ยวกับทัศนคติต่อภาษา โดยมีวิธีหลัก ๆ 3 วิธี ดังนี้

1. วิธีการสังเกต หมายถึง ผู้วิจัยเป็นผู้สังเกตเองว่าผู้บอกภาษาได้พูดหรือเขียนภาษานั้น ในแง่ใดและอย่างไร

2. วิธีการถามอย่างตรงไปตรงมา หมายถึง ผู้วิจัยจะใช้คำถามเพื่อประเมินทัศนคติต่อภาษา ของผู้บอกภาษาอย่างตรงไปตรงมาโดยใช้คำถาม เช่น “คุณชอบชื่อกลาง x ใช่หรือไม่” “คุณคิดว่า ภาษา x ไพเราะใช่หรือไม่”

3. วิธีการเก็บข้อมูลแบบอ้อม หมายถึง วิธีการเก็บข้อมูลที่ผู้วิจัยถามคำถามโดยไม่ เฉพาะเจาะจงให้ผู้บอกภาษารู้ตัวว่ากำลังให้ข้อมูลเกี่ยวกับทัศนคติต่อภาษาในมุมมองของผู้บอกภาษา ทำให้ผู้ศึกษาได้รู้ทัศนคติต่อภาษาที่แท้จริงจากผู้บอกภาษา

วิธีดังกล่าวสอดคล้องกับวิธีการศึกษาทัศนคติต่อภาษาของการ์เรต (Garrett, 2010 อ้างถึงใน ชลมาณ ดาราฉาย, 2559; 169) ได้แบ่งวิธีการศึกษาเป็นสองกลุ่ม ดังนี้

1. การศึกษาวัดทัศนคติทางตรง จะทำให้ได้คำตอบในทัศนคติของผู้บอกภาษาแบบเปิดเผย และได้คำตอบชัดเจน แต่บางครั้งก็อาจจะได้คำตอบที่ไม่ตรงกับความเป็นจริงเพราะกลุ่มตัวอย่าง อาจไม่กล้าให้คำตอบตามจริง

2. การวัดทัศนคติทางอ้อม สามารถศึกษาได้แนบเนียนกว่าการสัมภาษณ์กลุ่มตัวอย่าง โดยตรงว่ามีทัศนคติอย่างไรต่อภาษานั้น ๆ เพราะเมื่อผู้บอกภาษาไม่รู้ตัวว่ากำลังเปิดเผยทัศนคติของ ตนเองผ่านคำถามโดยอ้อมมักจะพูดความเป็นจริงตามความนึกคิดของตนเอง

สำหรับวิธีที่ผู้ศึกษาใช้ในการศึกษาคั้งนี้ คือ วิธีการใช้แบบสอบถามด้านทัศนคติที่มีต่อ รูปภาษานั้นโดยตรง แบบสอบถามนี้ใช้ถามเฉพาะคนเวียดนามที่เป็นผู้ให้ข้อมูลหลักในประเทศไทย เท่านั้น ไม่รวมถึงสมาชิกคนอื่น ๆ ในครอบครัวที่ประเทศเวียดนาม

10. นิยามศัพท์

10.1 คนเวียดนาม ในงานวิจัยนี้หมายถึง คนเวียดนามที่เกิดและเติบโตในประเทศเวียดนาม มีเชื้อชาติและสัญชาติเวียดนาม และใช้ภาษาเวียดนามเป็นภาษาแม่

10.2 ชื่อบุคคล หมายถึง ชื่อจริงที่ใช้เรียกแทนตัวบุคคล เป็นชื่อที่ปรากฏอยู่ในบัตรประจำตัวประชาชน ใช้ในเอกสารราชการและใช้แสดงตนในทุกโอกาส

10.3 ชื่อเรียก หมายถึง ชื่อที่อยู่ตำแหน่งสุดท้ายของโครงสร้างชื่อ เป็นชื่อที่ใช้สื่อถึงเจ้าของชื่อโดยตรง

10.4 ชื่อสกุล หมายถึง ชื่อที่อยู่ในโครงสร้างชื่อ เป็นชื่อที่สืบสกุลมาจากบรรพบุรุษ

10.5 ชื่อกลาง หมายถึง ชื่อที่อยู่ตำแหน่งกลางของชื่อ อยู่ระหว่างชื่อสกุลและชื่อเรียก ซึ่งชื่อกลางอาจจะมีหน่วยศัพท์ที่สามารถบ่งบอกเพศ หรือลำดับอายุของพี่น้องในครอบครัวได้

10.6 ศัพท์บ่งเพศ ในงานวิจัยนี้หมายถึง คำศัพท์ที่มีความหมายแสดงถึงความเป็นหญิงและความเป็นชายเมื่อพบคำศัพท์นี้ในชื่อ จะทราบได้ทันทีว่าเจ้าของชื่อเป็นผู้ชายหรือผู้หญิง โดยคำศัพท์ดังกล่าวอาจมีความหมายประจำคำแสดงถึงเพศหญิงหรือเพศชายโดยตรง เช่นคำว่า Vă (วัน) หมายถึง ผู้ชายและคำว่า Thi (ถิ) หมายถึง ผู้หญิง หรืออาจมีความหมายที่บ่งบอกถึงความเป็นผู้ชายโดยอ้อม เช่นคำว่า Hũu (หือว) หมายถึง เพื่อนตาย , Đinh (ดีญ) หมายถึง สถานที่ศักดิ์สิทธิ์ในการถวายเครื่องบูชา , Đức (ดี๊ก) หมายถึง คุณธรรม , Ngọc (หง็อก) หมายถึง เพชร

ผลการศึกษา

จากการศึกษาศัพท์ที่ใช้ในการตั้งชื่อกลางของคนเวียดนามที่จังหวัดฮาดิ่ง ประเทศเวียดนาม จำนวน 240 ชื่อ แบ่งผลการศึกษาออกเป็น 3 ประการ ได้แก่ 1. ศัพท์ที่ใช้ในการตั้งชื่อกลาง 2. การแปรของศัพท์ที่ใช้ในการตั้งชื่อกลาง และ 3. ทักษะการที่มีต่อการตั้งชื่อกลางด้วยศัพท์บ่งเพศ

1. ศัพท์ที่ใช้ในการตั้งชื่อกลาง

การศึกษาคั้งนี้ ผู้ศึกษาได้สำรวจคำศัพท์ที่คนเวียดนามใช้ในการตั้งชื่อกลางเพื่อให้เห็นภาพรวมของการใช้ศัพท์ก่อนที่จะศึกษาการแปรของรูปศัพท์ต่าง ๆ ในคน 3 ระดับอายุ จากการรวบรวมชื่อของคนเวียดนามทั้งหมด 240 ชื่อ พบว่ารูปศัพท์ในชื่อกลางมีมากถึง 50 ศัพท์ แบ่งออกตามกลุ่มความหมายและการใช้ศัพท์ได้ 6 กลุ่ม แต่ละกลุ่มมีรูปศัพท์และความหมายดังนี้

1.1 ศัพท์บ่งเพศ หมายถึง ศัพท์ที่มีความหมายว่าเพศชายหรือเพศหญิง พบ 2 ศัพท์ ดังนี้

Văn (วัน) หมายถึง ผู้ชาย ความเป็นชาย ปรากฏในชื่อคนเวียดนามเพศชายทุกวัย ดังตัวอย่าง

ชื่อสกุล	ชื่อกกลาง	ชื่อเรียก
Nguyễn (เสียงอ่าน)	Văn (เสียงอ่าน)	Chiến (เสียงอ่าน)
Nguyễn (เหงวียน)	Văn (วัน)	Thăng (ทั้ง)
Đặng (ดั่ง)	Văn (วัน)	Hoan (ฮวาน)
Lê (เล)	Văn (วัน)	Dương (เซียง)
Hoàng (ฮว่าง)	Văn (วัน)	Ba (บา)

Thị (ถิ) หมายถึง ผู้หญิง ความเป็นหญิง ปรากฏในชื่อคนเวียดนามเพศชายทุกวัย ดังตัวอย่าง

ชื่อสกุล	ชื่อกกลาง	ชื่อเรียก
Bùi (บุย)	Thị (ถิ)	Thắm (ถัม)
Đỗ (โด)	Thị (ถิ)	Nhàn (หย่าน)
Trần (เจิ่น)	Thị (ถิ)	Nhà (หย่า)
Trương (เจื่อง)	Thị (ถิ)	Hoa (ฮวา)
Ngô (โง)	Thị (ถิ)	Thu (ทุ)

1.2 ศัพท์บ่งเพศโดยอ้อม หมายถึง ศัพท์ที่ไม่ได้มีความหมายบอกเพศชายหรือเพศหญิง โดยตรง แต่เป็นศัพท์ที่ใช้เฉพาะกับเพศใดเพศหนึ่ง ดังนั้นเมื่อใช้ศัพท์นี้ในชื่อกกลางจะทราบได้ทันทีว่าเจ้าของชื่อเป็นเพศชายหรือเพศหญิง จากการสำรวจพบทั้งหมด 14 ศัพท์ ดังนี้

1.2.1 ศัพท์ที่บ่งเพศชายโดยอ้อม ศัพท์ในกลุ่มนี้แม้ไม่ได้บอกเพศของเจ้าของชื่อว่า เป็นผู้ชายโดยตรง แต่คนเวียดนามใช้ในการตั้งชื่อกกลางของผู้ชายเท่านั้น อาจเพราะความหมายของ ศัพท์สัมพันธ์กับความเป็นชาย เช่น ความหมายเกี่ยวกับ เพชร คุณธรรม เพื่อนตาย พี่ชายลำดับที่ หนึ่ง สถานที่ศักดิ์สิทธิ์ เปิดเผย ความเป็นชาย มหาสมุทร ประเทศชาติ หนึ่งเดียว พบทั้งสิ้น 10 ศัพท์ ดังนี้

Ngọc (หยิ่งอก) หมายถึง อัญมณี เพชร ดังตัวอย่าง

ชื่อสกุล	ชื่อกกลาง	ชื่อเรียก
Trần (เจิ่น)	Ngọc (หยิ่งอก)	Sơn (เซิน)
Trần (เจิ่น)	Ngọc (หยิ่งอก)	Công (กง)

Đức หมายถึง คุณธรรม ดังตัวอย่าง

ชื่อสกุล	ชื่อกกลาง	ชื่อเรียก
Đỗ (โด่ว)	Đức (ดี๊ก)	Hoàng (ฮว่าง)
Bùi (บุย)	Đức (ดี๊ก)	Chính (ฉิน)

Hũn หมายถึง เพื่อนตาย ดังตัวอย่าง

ชื่อสกุล	ชื่อกกลาง	ชื่อเรียก
Nguyễn (เหงวียน)	Hũn (หื๊ว)	Thăng (ถั่ง)

Mạnh หมายถึง พี่ชายลำดับที่หนึ่ง ดังตัวอย่าง

ชื่อสกุล	ชื่อกกลาง	ชื่อเรียก
Lê (เล)	Mạnh (หมัญ)	Tường (เตื่อง)
Phạm (ฟาม)	Mạnh (หมัญ)	Quân (เกวิน)

Đình หมายถึง สถานที่ศักดิ์สิทธิ์ ดังตัวอย่าง

ชื่อสกุล	ชื่อกกลาง	ชื่อเรียก
Nguyễn (เหงวียน)	Đình (ดีญ)	Quân (เกวิน)
Trần (เจิ่น)	Đình (ดีญ)	Duy (ชวี)

Khải หมายถึง เปิดเผย ดังตัวอย่าง

ชื่อสกุล	ชื่อกกลาง	ชื่อเรียก
Châu (จิว)	Khải (ข่าย)	Tuyên (เตวียน)

ชื่อสกุล	ชื่อกกลาง	ชื่อเรียก
Chêu (เจิว)	Khài (ข่าย)	Phong (ฟอง)

Anh หมายถึง พี่ชาย ความเป็นชาย ดังตัวอย่าง

ชื่อสกุล	ชื่อกกลาง	ชื่อเรียก
Trần (เงิน)	Anh (แอญ)	Hùy (ฮวี)
Cao (เกา)	Anh (แอญ)	Nam (นาม)

Hài หมายถึง มหาสมุทร ดังตัวอย่าง

ชื่อสกุล	ชื่อกกลาง	ชื่อเรียก
Nguyễn (เหงวียน)	Hài (ฮ่าย)	Đặng (ดั่ง)
Hoàng (ฮว่าง)	Hài (ฮ่าย)	Miên (เมียน)

Quốc หมายถึง ประเทศชาติ ดังตัวอย่าง

ชื่อสกุล	ชื่อกกลาง	ชื่อเรียก
Đặng (ดั่ง)	Quốc (ก๊วก)	Xiêu (เซียว)
Phạm (ฟาม)	Quốc (ก๊วก)	Thương (เทือง)

Duy หมายถึง หนึ่งเดียว ดังตัวอย่าง

ชื่อสกุล	ชื่อกกลาง	ชื่อเรียก
Hoàng (ฮว่าง)	Duy (ชวี)	Bình (บิ่ง)
Nguyễn (เหงวียน)	Duy (ชวี)	Mạnh (หมั่ง)

1.2.2 ศัพท์ที่บ่งเพศหญิงโดยอ้อม ศัพท์ในกลุ่มนี้ก็ได้บอกเพศของเจ้าของชื่อว่าเป็นผู้หญิงโดยตรง แต่คนเวียดนามใช้ศัพท์เหล่านี้ในการตั้งชื่อกกลางของผู้หญิงเท่านั้น อาจเพราะความหมายของศัพท์สัมพันธ์กับความเป็นหญิง เช่น ความหมายเกี่ยวกับนกยูง สีชมพู ผ้าไหม ฤดูใบไม้ร่วง พบทั้งสิ้น 4 ศัพท์ ดังนี้

Công หมายถึง นกยูง ดังตัวอย่าง

ชื่อสกุล	ชื่อกกลาง	ชื่อเรียก
Võ (หว่า)	Công (กง)	Minh (หมิญ)
Võ (หว่า)	Công (กง)	Đoàn (ดว่าน)

Hồng หมายถึง สีชมพู ดังตัวอย่าง

ชื่อสกุล	ชื่อกกลาง	ชื่อเรียก
Đặng (ดั่ง)	Hồng (ห่ง)	Nhật (หยัด)
Phạm (ฟ่าม)	Hồng (ห่ง)	Mỹ (มิ-อี)

Lụa หมายถึง ผ้าไหม ดังตัวอย่าง

ชื่อสกุล	ชื่อกกลาง	ชื่อเรียก
Phạm (ฟ่าม)	Lụa (ลั่วะ)	Thương (เทือง)

Thu หมายถึง ฤดูใบไม้ร่วง ดังตัวอย่าง

ชื่อสกุล	ชื่อกกลาง	ชื่อเรียก
Trần (เจิ่น)	Thu (ทู)	Hà (हां)
Trần (เจิ่น)	Thu (ทู)	Huyền (เฮวี่ยน)

1.3 ศัพท์วงศ์ตระกูล หมายถึง ศัพท์ที่เป็นชื่อกกลางดั้งเดิมของบรรพบุรุษซึ่งใช้สืบต่อกันมาจากรุ่นสู่รุ่น อาจเป็นชื่อเฉพาะที่มีความหมายหรือไม่ก็ได้ คนเวียดนามจะรับรู้เพียงว่าคำนี้เป็นศัพท์ที่บรรพบุรุษตนใช้ต่อกันมา อย่างไรก็ตาม ศัพท์บรรพบุรุษจะใช้ในชื่อกกลางของผู้ชายเท่านั้น ทั้งนี้เพราะในสังคมเวียดนามผู้ชายคือผู้สืบสกุล จากการสำรวจพบทั้งสิ้น 10 ศัพท์ แบ่งออกเป็นศัพท์วงศ์ตระกูลโดยเฉพาะ และศัพท์วงศ์ตระกูลที่มีรูปซ้ำกับศัพท์บังเพศโดยอ้อม ดังนี้

1.3.1 ศัพท์วงศ์ตระกูลโดยเฉพาะ ศัพท์กลุ่มนี้มีรูปและความหมายประจำคำ เป็นคำที่บรรพบุรุษเลือกใช้และใช้สืบทอดกันมา โดยลูกหลานอาจทราบหรือไม่ทราบเหตุผลในการเลือกใช้ศัพท์ พบทั้งสิ้น 6 ศัพท์ ได้แก่ Tuấn Vũ Tú Thái Kim และ Minh ดังปรากฏในชื่อต่อไปนี้

Tuấn หมายถึง ความฉลาด ดังตัวอย่าง

ชื่อสกุล	ชื่อกกลาง	ชื่อเรียก
Nguyễn (เหงวียน)	Tuấn (ตุ๋น)	Hung (ฮึง)
Bùi (บู่ย)	Tuấn (ตุ๋น)	Manh (หมัญ)

Vũ หมายถึง งา ดังตัวอย่าง

ชื่อสกุล	ชื่อกกลาง	ชื่อเรียก
Võng (โวง)	Vũ (วู)	Bình (บิญ)
Võng (โวง)	Vũ (วู)	Nhật (ญัต)

Tú หมายถึง ความเป็นเลิศ ดังตัวอย่าง

ชื่อสกุล	ชื่อกกลาง	ชื่อเรียก
Đặng (ดั่ง)	Tú (ตุ)	Ly (ลี)

Thái หมายถึง พระอาทิตย์ ดังตัวอย่าง

ชื่อสกุล	ชื่อกกลาง	ชื่อเรียก
Trần (เฉิน)	Thái (ท่าย)	Nam (นาม)
Hoàng (ฮว่าง)	Thái (ท่าย)	Tuấn (ตุ๋น)

Kim หมายถึง โลหะ ดังตัวอย่าง

ชื่อสกุล	ชื่อกกลาง	ชื่อเรียก
Võ (วอ-ฮือ)	Kim (กิม)	Thanh (แทง)

Minh หมายถึง ความยุติธรรม ดังตัวอย่าง

ชื่อสกุล	ชื่อกกลาง	ชื่อเรียก
Quách (แกว๊ก)	Minh (มิญ)	Tú (ตุ)
Hứa (เหือ)	Minh (มิญ)	Hà (हां)

1.3.2 ศัพท์วงศ์ตระกูลที่มีรูปซ้ำกับศัพท์บ่งเพศโดยอ้อม ศัพท์กลุ่มนี้มีรูปคำซ้ำกับศัพท์บ่งเพศโดยอ้อมที่กล่าวไปแล้ว พบ 4 ศัพท์ ได้แก่คำว่า Anh Khái Quốc Duy แต่ไม่จัดเป็นศัพท์บ่งเพศโดยอ้อมเนื่องจากผู้บอกภาษาใช้ศัพท์นี้โดยไม่ได้คำนึงถึงความหมายประจำคำ แต่ใช้ตามชื่อกลางของบรรพบุรุษ ดังนั้นจึงไม่ถือว่าเป็นศัพท์กลุ่มเดียวกับศัพท์บ่งเพศโดยอ้อม ดังปรากฏในชื่อต่อไปนี้

ชื่อสกุล	ชื่อกลาง	ชื่อเรียก
Dương (เซียง)	Anh (แอญ)	Tuần (ต่วน)
Trần (เจิน)	Anh (แอญ)	Chinh (จิง)
Châu (เจิว)	Khái (ข่าย)	Dương (เซียง)
Châu (เจิว)	Khái (ข่าย)	Kiệt (เกียด)
Nguyễn (เหงวียน)	Quốc (ก๊วก)	Cường (เกื่อง)
Phạm (ฟาม)	Quốc (ก๊วก)	Thương (บ่า)
Nguyễn (เหงวียน)	Duy (ชวี)	Bảo (บ่าว)
Hoàng (ฮว่าง)	Duy (ชวี)	Tám (ต้าม)

1.4 ศัพท์ชื่อกลางของแม่ หมายถึง ศัพท์ที่แม่ของเจ้าของชื่อใช้ในชื่อกลาง ศัพท์ดังกล่าวนี้จะปรากฏในชื่อของผู้หญิงเท่านั้น ทั้งนี้เพราะในสังคมเวียดนาม ผู้หญิงไม่ใช่ผู้สืบสกุล ดังนั้นจึงไม่ได้ใช้ชื่อกลางของบรรพบุรุษ อย่างไรก็ตามผู้ศึกษาไม่จัดศัพท์กลุ่มนี้เป็นศัพท์บ่งเพศโดยอ้อม เนื่องจากเมื่อพิจารณาจากศัพท์แล้วไม่อาจทราบได้ทันทีว่าเจ้าของชื่อเป็นเพศใด ต้องสอบถามจากเจ้าของชื่อเท่านั้น จากการสำรวจพบเพียง 2 ศัพท์ ดังนี้

Thuyết หมายถึง ลัทธิ ภาวะ ดังตัวอย่าง

ชื่อสกุล	ชื่อกลาง	ชื่อเรียก
Lê (เล)	Thuyết (เถวียด)	Yến (เอ๋น)

Tuyết หมายถึง หิมะ ดังตัวอย่าง

ชื่อสกุล	ชื่อกลาง	ชื่อเรียก
Lê (เล)	Tuyết (เตวียด)	Hiếu Lam (เหี้ยว-ลาม)

1.5 ศัพท์แรกของชื่อเรียก หมายถึง ศัพท์ที่เป็นคำแรกของชื่อเรียกหรือชื่อจริง ศัพท์กลุ่มนี้แสดงให้เห็นถึงค่านิยมในการตั้งชื่อของคนเวียดนามที่เปลี่ยนไป จากเดิมที่นิยมตั้งชื่อด้วยคำคำ

เดียว (พยางค์เดียว) แต่ปัจจุบันเพิ่มเป็น 2 คำ แต่ในแง่ของการสื่อสาร คนเวียดนามก็ยังคงนิยมเรียกคำสุดท้ายของชื่อเพียงคำเดียวเช่นเดิม ส่งผลให้คำแรกของชื่อที่เพิ่มเข้ามานั้นแทนที่ศัพท์บังเพศหรือศัพท์อื่นที่เคยใช้เป็นชื่อกลางตามวัฒนธรรมเดิมไปโดยปริยาย จากการสำรวจพบศัพท์ทั้งสิ้น 22 ศัพท์ ดังนี้

Tuệ หมายถึง สายตาที่แหลมคม ดังตัวอย่าง

ชื่อสกุล	ชื่อกลาง	ชื่อเรียก
Nguyễn (เหงวียน)	Tuệ (เตวะ)	Tâm (ติ่ม)

Vĩnh หมายถึง อ่าว ดังตัวอย่าง

ชื่อสกุล	ชื่อกลาง	ชื่อเรียก
Trần (เฉิน)	Vĩnh (วิญ)	Quang (กวาง)
Trần (เฉิน)	Vĩnh (วิญ)	Quảng (กว่าง)

Minh หมายถึง แสงสว่าง ดังตัวอย่าง

ชื่อสกุล	ชื่อกลาง	ชื่อเรียก
Phạm (ฟ่าม)	Minh (มิญ)	Quang (กวาง)
Phạm (ฟ่าม)	Minh (มิญ)	Quang (กวาง)

Hiền หมายถึง อ่อนโยน ดังตัวอย่าง

ชื่อสกุล	ชื่อกลาง	ชื่อเรียก
Bùi (บู่ย)	Hiền (เหียน)	Nhi (ญี)

Hoài หมายถึง ไม่เปลี่ยนแปลง ดังตัวอย่าง

ชื่อสกุล	ชื่อกลาง	ชื่อเรียก
Nguyễn (เหงวียน)	Hoài (ฮว่าย)	An (อาน)

Gia หมายถึง การยกย่อง ดังตัวอย่าง

ชื่อสกุล	ชื่อกกลาง	ชื่อเรียก
Nguyễn (เหงวียน)	Gia (ชา)	Ân (เอิน)

Thanh หมายถึง ความบริสุทธิ์ ดังตัวอย่าง

ชื่อสกุล	ชื่อกกลาง	ชื่อเรียก
Trần (เจิ่น)	Thanh (แทง)	Mẫn (เมอะ-เอิน)

Thế หมายถึง โลก การต่อสู้ ดังตัวอย่าง

ชื่อสกุล	ชื่อกกลาง	ชื่อเรียก
Trần (เจิ่น)	Thế (เถ)	An (อาน)

Biển หมายถึง ทะเล ดังตัวอย่าง

ชื่อสกุล	ชื่อกกลาง	ชื่อเรียก
Lê (เล)	Biển (บี-เอียน)	Thủy (ถวี)

Bích หมายถึง ท้องฟ้าสีคราม ดังตัวอย่าง

ชื่อสกุล	ชื่อกกลาง	ชื่อเรียก
Hoàng (ฮว่าง)	Bích (บีก)	Phương (เฟื่อง)

Phị หมายถึง ความยิ่งใหญ่ ดังตัวอย่าง

ชื่อสกุล	ชื่อกกลาง	ชื่อเรียก
Nguyễn (เหงวียน)	Phị (พี)	Vũ (วี)

Trần หมายถึง ระดับสูง ดังตัวอย่าง

ชื่อสกุล	ชื่อกกลาง	ชื่อเรียก
Lê (เล)	Trần (เจิ่น)	Thủy Tiên (ถวี-เตียน)

Anh หมายถึง พี่ชาย ความเป็นชาย ดังตัวอย่าง

ชื่อสกุล	ชื่อกลาง	ชื่อเรียก
Hoàng (ฮว่าง)	Anh (แอนญ)	Đức (ดี๊ก)

Bào หมายถึง กรงนก ดังตัวอย่าง

ชื่อสกุล	ชื่อกลาง	ชื่อเรียก
Trần (เฉิน)	Bào (บ่าว)	Trâm (แจิม)

Lê หมายถึง ลูกแพร์ ดังตัวอย่าง

ชื่อสกุล	ชื่อกลาง	ชื่อเรียก
Nguyễn (เหงวียน)	Lê (เล)	Tuyết Chi (เตวียต-จี)

Thúy หมายถึง ความน่าสนใจ ดังตัวอย่าง

ชื่อสกุล	ชื่อกลาง	ชื่อเรียก
Ngô (โง)	Thúy (ถวี)	Hãng (ฮัง)

Vũ หมายถึง จักรวาล ดังตัวอย่าง

ชื่อสกุล	ชื่อกลาง	ชื่อเรียก
Hoàng (ฮว่าง)	Vũ (วู)	Long (ลอง)

Bà หมายถึง โอบกอด ดังตัวอย่าง

ชื่อสกุล	ชื่อกลาง	ชื่อเรียก
Cao (เกา)	Bà (บ่า)	Minh (มินญ)

Tiến หมายถึง ความอดทน ดังตัวอย่าง

ชื่อสกุล	ชื่อกลาง	ชื่อเรียก
Lê (เล)	Tiến (เตี่ยน)	Thùy (ถวี)

Vân หมายถึง เมฆ ดังตัวอย่าง

ชื่อสกุล	ชื่อกกลาง	ชื่อเรียก
Phuong (เฟื่อง)	Vân (เวิน)	Phi (พี)

Aí หมายถึง รวมเข้าด้วยกัน ดังตัวอย่าง

ชื่อสกุล	ชื่อกกลาง	ชื่อเรียก
Truong (เจือง)	Aí (อ้าย)	Linh (ลิญ)

An หมายถึง ความปลอดภัย ดังตัวอย่าง

ชื่อสกุล	ชื่อกกลาง	ชื่อเรียก
Trinh (จิญ)	An (อาน)	Nhiên (เยียน)

1.6 ไม่มีชื่อกกลาง หมายถึง ในโครงสร้างชื่อมีเพียงแค่นามสกุลและชื่อจริงเท่านั้น พบ 1 ชื่อ ดังตัวอย่าง

ชื่อสกุล	ชื่อกกลาง	ชื่อเรียก
Trần (จั้น)	-	Đạt (ดัท)

ผลการสำรวจศัพท์ที่ใช้ในการตั้งชื่อกกลางข้างต้นนี้ ทำให้มองเห็นถึงวัฒนธรรมการตั้งชื่อของคนเวียดนามว่าให้ความสำคัญกับชื่อกกลางเป็นอย่างมาก ดังปรากฏมีรูปศัพท์ที่มีความหมายต่าง ๆ กันมากถึง 50 ศัพท์จาก 240 ชื่อ อย่างไรก็ตาม ความนิยมในการใช้ศัพท์แต่ละศัพท์นั้นไม่เท่ากัน โดยเฉพาะเมื่อศึกษาชื่อกกลางของคนเวียดนามใน 3 ระดับอายุ จะพบการแปรของศัพท์ที่น่าสนใจ ดังแสดงผลการศึกษาในหัวข้อต่อไป

2. การแปรของศัพท์ที่ใช้ในการตั้งชื่อกกลางของคนเวียดนาม 3 ระดับอายุ

ในหัวข้อนี้ผู้วิจัยได้วิเคราะห์การแปรของศัพท์ที่ใช้ในชื่อกกลาง โดยพิจารณาจากชื่อทั้งหมด 240 ชื่อ แบ่งออกเป็น 3 รุ่นอายุ รุ่นอายุละ 80 ชื่อ แต่ละรุ่นประกอบด้วยเพศชายและเพศหญิงอย่างละ 40 ชื่อ ทั้งนี้เพื่อให้เห็นสถานการณ์การใช้ศัพท์ในชื่อกกลาง การเปลี่ยนแปลงที่กำลังดำเนินอยู่ และแนวโน้มการเปลี่ยนแปลงของศัพท์ที่ใช้ในชื่อกกลางของวัฒนธรรมเวียดนาม

ผลการศึกษาพบว่าคนเวียดนามใช้ศัพท์ในชื่อกลางทั้ง 6 กลุ่มความหมายที่จำแนกไว้ข้างต้น แตกต่างกันในแต่ละรุ่นอายุ ซึ่งแสดงให้เห็นถึงการเปลี่ยนแปลงของการใช้ศัพท์ใน 3 ระดับอายุ ดังแสดงผลการศึกษาดังตารางต่อไปนี้

ตารางที่ 1 การแปรของศัพท์ที่ใช้ในการตั้งชื่อกลางของคนเวียดนาม 3 ระดับอายุ

รุ่นอายุ	ชื่อกลาง													
	1. ศัพท์ บ่งเพศ		2. ศัพท์ บ่งเพศโดยอ้อม		3. ศัพท์ วงศ์ตระกูล		4. ศัพท์ ชื่อกลางของแม่		5. ศัพท์แรก ของชื่อเรียก		6. ไม่มี ชื่อกลาง		รวมจำนวน แยกตามรุ่น อายุ	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
รุ่นที่ 1 (50 ปีขึ้นไป)	55	68.75	5	6.25	11	13.75	1	1.25	8	20	0	-	80	100
รุ่นที่ 2 (25-45 ปี)	47	58.75	8	10	14	17.5	0	-	11	13.75	0	-	80	100
รุ่นที่ 3 (1-20 ปี)	31	38.75	11	13.75	7	8.75	1	1.25	29	36.25	1	1.25	80	100

จากตาราง สรุปได้ว่าคนเวียดนามทั้ง 3 ระดับอายุเลือกใช้ศัพท์กลุ่มต่าง ๆ แตกต่างกัน ดังนี้
รุ่นอายุที่ 1 คนสูงวัย จากผลการศึกษาพบว่าคนเวียดนามรุ่นนี้นิยมใช้ศัพท์บ่งเพศมากที่สุด พบถึง 55 ชื่อ คิดเป็นร้อยละ 68.75 ของจำนวนชื่อทั้งหมดในรุ่นอายุนี้ และศัพท์ที่ใช้บ่อยที่สุดคือ ชื่อกลางของแม่ พบเพียง 1 ชื่อ คิดเป็นร้อยละ 1.25 และไม่พบกลุ่มที่ 6 นั้นหมายความว่าคนเวียดนามในรุ่นสูงวัยจะมีชื่อกลางทุกคน นอกจากนั้นคนวัยนี้ยังใช้ศัพท์วงศ์ตระกูลและศัพท์แรกของชื่อเรียกในจำนวนใกล้เคียงกันคือ 11 ชื่อ คิดเป็นร้อยละ 13.75 และ 8 ชื่อ คิดเป็นร้อยละ 20 ตามลำดับ

รุ่นอายุที่ 2 คนวัยกลางคนหรือวัยทำงาน ซึ่งเป็นวัยแห่งการสร้างครอบครัวและมีโอกาสตั้งชื่อให้คนเวียดนามรุ่นลูก จากผลการศึกษาพบว่าคนรุ่นอายุนี้นิยมใช้ศัพท์ศัพท์บ่งเพศมากที่สุด เช่นเดียวกับคนสูงวัย โดยพบมากถึง 47 ชื่อ จาก 80 ชื่อ คิดเป็นร้อยละ 58.75 ของจำนวนชื่อทั้งหมดในรุ่นอายุนี้ รองลงมาคือ ศัพท์วงศ์ตระกูล และศัพท์แรกของชื่อเรียก พบในจำนวนใกล้เคียงกันคือ 14 ชื่อ คิดเป็นร้อยละ 17.5 และ 11 ชื่อ คิดเป็นร้อยละ 13.75 ตามลำดับ และใช้ศัพท์บ่งเพศโดยอ้อม 8 ชื่อ คิดเป็นร้อยละ 10 แต่ที่น่าสังเกตว่าคนวัยนี้ใช้ชื่อกลางไม่หลากหลาย โดยไม่พบกลุ่มที่ 4 และ 6

รุ่นอายุที่ 3 คนวัยเด็กหรือคนรุ่นใหม่ ในรุ่นอายุนี้นับผลการศึกษาน่าสนใจ คือ ศัพท์ที่ใช้มากที่สุด 2 อันดับแรกมีร้อยละแทบจะไม่แตกต่างกัน นั่นคือ ใช้ศัพท์ศัพท์บ่งเพศ 31 ชื่อ คิดเป็นร้อยละ 38.75 และใช้ศัพท์แรกชื่อเรียก 29 ชื่อ คิดเป็นร้อยละ 36.25 ของจำนวนชื่อทั้งหมดในรุ่นอายุนี้ แสดงให้เห็นว่าในกลุ่มคนรุ่นใหม่ นั้นให้ความสำคัญกับศัพท์แรกชื่อเรียกไม่น้อยไปกว่าศัพท์บ่งเพศ ข้อสังเกตอีกประการหนึ่งคือ คนวัยนี้จะใช้ชื่อกกลางหลากหลายที่สุดคือ ใช้ทั้ง 6 กลุ่มความหมาย

เมื่อเปรียบเทียบการใช้ศัพท์ในชื่อกกลางทั้ง 3 ระดับอายุ จะเห็นถึงความแตกต่างและการเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้นกับการใช้ศัพท์แต่ละกลุ่มอย่างชัดเจน กล่าวคือ ศัพท์บ่งเพศซึ่งเป็นศัพท์ในวัฒนธรรมการตั้งชื่อดังเดิมของสังคมเวียดนามกำลังได้รับความนิยมลดลงตามลำดับจากรุ่นอายุที่ 1 จนถึงรุ่นอายุที่ 3 เช่นเดียวกับศัพท์วงศ์ตระกูลก็ได้รับความนิยมในการใช้ลดลงเป็นลำดับ ในขณะที่ศัพท์บ่งเพศโดยอ้อม แม้จะพบไม่มากนักในข้อมูล แต่ก็แสดงให้เห็นถึงแนวโน้มการใช้มากขึ้นจากรุ่นอายุที่ 1 จนถึงรุ่นที่ 3 สำหรับศัพท์ที่แสดงการเปลี่ยนแปลงอย่างชัดเจนคือ ศัพท์แรกชื่อเรียก ดังจะเห็นได้ว่าศัพท์รูปแบบนี้ใช้ในคนทุกรุ่น แต่ใช้เพิ่มขึ้นและเพิ่มขึ้นมากอย่างเห็นได้ชัดในคนรุ่นที่ 3 ซึ่งก็คือเด็กรุ่นใหม่ จึงกล่าวได้ว่าแม่เด็กวัยนี้จะยังคงใช้ศัพท์บ่งเพศมากที่สุดเมื่อเทียบกับรูปแบบอื่น ๆ แต่ก็ใช้ศัพท์แรกชื่อเรียกมากเกือบเท่ากัน

ผลการศึกษารูปแบบการแปรศัพท์ในชื่อกกลางข้างต้นนี้ อาจคาดการณ์ได้ว่าในอนาคตศัพท์ที่ใช้ในชื่อกกลางจะเกิดการเปลี่ยนแปลงจากศัพท์บ่งเพศตามวิถีเดิมมาเป็นศัพท์แรกชื่อเรียก ดังจะเห็นได้จากร้อยละของการใช้ศัพท์ที่สวนทางกันอย่างชัดเจน นั่นคือ การใช้ศัพท์บ่งเพศลดลงเรื่อย ๆ ตามรุ่นอายุ แต่ศัพท์แรกชื่อเรียกกลับเพิ่มสูงขึ้นเป็นลำดับตามรุ่นอายุ และหากพิจารณาการใช้ศัพท์บ่งเพศโดยอ้อมประกอบด้วยก็จะช่วยยืนยันแนวโน้มนี้ได้ชัดเจนขึ้น เนื่องจากศัพท์บ่งเพศโดยอ้อมซึ่งเป็นศัพท์ในขนบการตั้งชื่อของคนเวียดนามก็ใช้ลดลงเป็นลำดับเช่นกันกับศัพท์บ่งเพศ

ในกรณีของศัพท์วงศ์ตระกูลและศัพท์ชื่อกกลางของแม่นั้น มีการแปรการใช้ศัพท์ไม่แน่นอนเหมือนกับศัพท์กลุ่มอื่น ๆ ที่กล่าวมาข้างต้น กล่าวคือ พบข้อมูลการใช้มากและน้อยไม่สม่ำเสมอและไม่พบในบางรุ่น อาจเป็นไปได้ว่าศัพท์ทั้ง 2 กลุ่มนี้เป็นศัพท์เฉพาะที่ขึ้นอยู่กับความปรารถนาของผู้ตั้งชื่อ ไม่ใช่วัฒนธรรมของคนในวงกว้าง แต่เป็นเรื่องเฉพาะบุคคล กล่าวคือ พ่อแม่หรือคนในครอบครัวอาจตั้งชื่อให้ลูกหลานโดยแสดงความเชื่อมโยงกับคนในวงศ์ตระกูลหรือไม่ก็ได้

การใช้ศัพท์ที่น่าสนใจอีกกลุ่มหนึ่งคือ กลุ่มที่ 6 ไม่มีชื่อกกลาง แม้จะพบร้อยละเพียงเล็กน้อย แต่ก็แสดงให้เห็นว่าคนเวียดนามรุ่นเก่าและรุ่นกลางให้ความสำคัญกับชื่อกกลาง ดังนั้นคนทั้งสองรุ่นนี้จึงมีชื่อกกลางเสมอ ในขณะที่ในกลุ่มคนเวียดนามรุ่นใหม่บางคนไม่ให้ความสำคัญกับชื่อกกลาง อาจเป็นเพราะพ่อแม่หรือคนในครอบครัวที่มองว่าลูกหลานของตนไม่จำเป็นต้องมีชื่อกกลางเหมือนตนและบรรพบุรุษ จึงตั้งชื่อเพียงสองส่วนเท่านั้นคือ ชื่อสกุลตามด้วยชื่อเรียก

จากผลการศึกษารูปแบบการแปรของศัพท์ที่ใช้ในการตั้งชื่อกกลางของคนเวียดนาม 3 ระดับอายุข้างต้น กล่าวได้ว่า แม้จะพบรูปศัพท์มากถึง 50 ศัพท์ในชื่อกกลางกลุ่มตัวอย่าง แต่ในแง่ของการใช้ศัพท์พบว่าศัพท์เหล่านี้ได้รับความนิยมในการใช้ไม่เท่ากัน ทั้งนี้ศัพท์บ่งเพศและศัพท์แรกชื่อเรียกเป็น

ศัพท์ที่แสดงการใช้และแนวโน้มการเปลี่ยนแปลงการตั้งชื่อกกลางในวัฒนธรรมเวียดนามได้ชัดเจนที่สุดดังกล่าวมาแล้วข้างต้น

3. ทศนคติที่มีต่อการตั้งชื่อกกลางด้วยศัพท์บ่งเพศของคนเวียดนาม

ดังได้กล่าวแล้วว่าศัพท์บ่งเพศเป็นศัพท์วัฒนธรรมที่ปรากฏในชื่อของคนเวียดนามตั้งแต่อดีต แต่ปัจจุบันความนิยมในการใช้ศัพท์บ่งเพศในชื่อกกลางลดลงตามลำดับในคน 3 รุ่นอายุ ดังผลการศึกษาข้อ 2 ข้างต้น ด้วยเหตุนี้บทความวิจัยนี้จึงต้องการสอบถามความคิดเห็นของเจ้าของภาษาเพื่อใช้ประกอบการคาดการณ์แนวโน้มการเปลี่ยนแปลงของวัฒนธรรมการตั้งชื่อกกลางด้วยศัพท์บ่งเพศในภาษาเวียดนามในอนาคต

ผู้ศึกษาใช้แบบสอบถามทัศนคติเชิงบวกและเชิงลบ อย่างละ 10 ข้อ สอบถามคนเวียดนามรุ่นกลาง อายุระหว่าง 25-45 ปี จำนวน 30 คน เนื่องจากคนกลุ่มนี้อยู่ในวัยทำงาน และเป็นวัยที่กำลังสร้างครอบครัว จึงมีโอกาสตั้งชื่อให้แก่สมาชิกรุ่นต่อไปในครอบครัวมากที่สุด

แบบสอบถามที่ใช้ประกอบด้วยระดับความคิดเห็น 5 ระดับ แต่ละระดับมีคะแนนแตกต่างกัน ดังนี้

เห็นด้วยมากที่สุด	5	คะแนน
เห็นด้วยมาก	4	คะแนน
เห็นด้วยปานกลาง	3	คะแนน
เห็นด้วยน้อย	2	คะแนน
เห็นด้วยน้อยที่สุด	1	คะแนน

ผู้วิจัยนำข้อมูลที่ได้มาวิเคราะห์ค่าเฉลี่ยความคิดเห็นเชิงบวกและเชิงลบ โดยใช้เกณฑ์การแปลผลความคิดเห็นดังนี้

ค่าเฉลี่ย 4.50-5.00	หมายถึง เห็นด้วยมากที่สุด
ค่าเฉลี่ย 3.50-4.49	หมายถึง เห็นด้วยมาก
ค่าเฉลี่ย 2.50-3.49	หมายถึง เห็นด้วย
ค่าเฉลี่ย 1.50-2.49	หมายถึง เห็นด้วยน้อย
ค่าเฉลี่ย 1.00-1.49	หมายถึง ไม่เห็นด้วย

ผลจากการศึกษาทัศนคติของกลุ่มตัวอย่างคนเวียดนามที่มีต่อการตั้งชื่อกกลางด้วยศัพท์บ่งเพศ แบ่งออกเป็น 2 ตาราง ได้แก่ ตารางแสดงทัศนคติเชิงบวกและตารางแสดงทัศนคติเชิงลบ ดังต่อไปนี้

ตารางที่ 2 ค่าเฉลี่ยทัศนคติเชิงบวกต่อการตั้งชื่อกกลางด้วยศัพท์บ่งเพศของคนเวียดนาม

คำถามทัศนคติเชิงบวก	ระดับความคิดเห็น					รวม (คน)	ค่าเฉลี่ย (5 คะแนน)
	มากที่สุด (5)	มาก (4)	ปานกลาง (3)	น้อย (2)	น้อย ที่สุด (1)		
1. คุณชอบศัพท์บ่งเพศในชื่อกกลาง	6	9	11	4	-	30	3.56
2. คุณคิดว่าศัพท์บ่งเพศสร้างความ ไพเราะให้กับชื่อกกลาง	5	10	10	5	-	30	3.50
3. คุณรู้สึกภูมิใจที่มีศัพท์บ่งเพศ ในชื่อกกลาง	6	10	9	4	1	30	3.53
4. คุณคิดว่าศัพท์บ่งเพศ มีความสำคัญต่อการตั้งชื่อ	3	13	8	5	1	30	3.40
5. คุณคิดว่าศัพท์บ่งเพศในชื่อกกลาง มีประโยชน์ในปัจจุบัน	4	11	12	1	2	30	3.10
6. คุณคิดศัพท์บ่งเพศในชื่อกกลาง จะสามารถแยกความต่าง ระหว่างชายและหญิงได้	6	9	11	3	1	30	3.43
7. คุณคิดว่าทุกคนควรมีศัพท์บ่งเพศ ในชื่อกกลาง	4	10	10	4	2	30	3.33
8. คุณคิดว่าศัพท์บ่งเพศในชื่อกกลาง ช่วยดำรงเอกลักษณ์ของคน เวียดนามไว้	4	16	8	2	-	30	3.73
9. คุณอยากให้ลูกหลานรักษา วัฒนธรรมการตั้งชื่อกกลางด้วย ศัพท์บ่งเพศเอาไว้	5	12	10	3	-	30	3.63
10. ถ้าคุณมีลูกจะยังคงตั้งชื่อกกลาง ด้วยศัพท์บ่งเพศให้ลูก	9	8	8	3	2	30	3.63
รวม						30	3.48

จากตารางข้างต้น สรุปได้ว่าคนเวียดนามรุ่นกลางซึ่งอยู่ในวัยทำงานมีทัศนคติเชิงบวกต่อการตั้งชื่อกลางด้วยศัพท์บ่งเพศอยู่ในระดับเห็นด้วย โดยมีค่าเฉลี่ยรวม 3.48 ซึ่งเป็นค่าเฉลี่ยระดับกลางของระดับความคิดเห็นทั้งหมด

เมื่อพิจารณาในภาพรวม จะพบว่าคนเวียดนามรุ่นกลางมีทัศนคติเชิงบวกต่อการตั้งชื่อกลางด้วยศัพท์บ่งเพศอยู่เพียง 2 ระดับเท่านั้นคือ ระดับเห็นด้วย ค่าเฉลี่ย 2.50-3.49 และระดับเห็นด้วยมาก ค่าเฉลี่ย 3.50-4.49

ในกลุ่มคำถามที่มีค่าเฉลี่ยอยู่ในเกณฑ์เห็นด้วยมาก มีทั้งหมด 6 ข้อ ได้แก่ ข้อ 1 2 3 8 9 และข้อ 10 ในจำนวนนี้ข้อ 8 มีค่าเฉลี่ยสูงที่สุดคือ 3.73 รองลงมามีค่าเฉลี่ยเท่ากันคือ 3.63 ได้แก่ ข้อ 9 และข้อ 10 ซึ่งค่าเฉลี่ยในกลุ่มสูงทั้งสามข้อนี้เป็นแนวคิดเชิงอนุรักษ์ทั้งสิ้น และเมื่อพิจารณาความคิดเห็นอีก 3 ข้อ ในระดับความคิดเห็นเดียวกันนี้คือ ข้อ 1-3 ก็เป็นเรื่องเกี่ยวกับความรู้สึกชื่นชอบและภูมิใจซึ่งส่งเสริมแนวคิดในเชิงอนุรักษ์เช่นกัน

สำหรับกลุ่มคำถามที่มีค่าเฉลี่ยอยู่ในเกณฑ์เห็นด้วยมีผลการศึกษาน่าสนใจคือ คำถามที่มีคะแนนเฉลี่ยน้อยที่สุดคือ ข้อ 5 มีค่าเฉลี่ยเพียง 3.10 หากพิจารณาคำถามข้ออื่น ๆ ที่มีคะแนนเฉลี่ยในกลุ่มนี้ประกอบกัน ได้แก่ ข้อ 4 6 และข้อ 7 จะเห็นได้ว่าความคิดเห็นในกลุ่มนี้เป็นเรื่องเกี่ยวกับประโยชน์และความสำคัญของศัพท์บ่งเพศในชื่อกลาง

ผลการศึกษาศนคติเชิงบวกนี้ แสดงให้เห็นถึงการเปลี่ยนแปลงที่กำลังจะเกิดขึ้นกับศัพท์บ่งเพศในชื่อกลางของคนเวียดนามในอนาคต กล่าวคือ แม้ว่าทัศนคติของคนรุ่นกลางซึ่งจะเป็นผู้ตั้งชื่อให้คนเวียดนามรุ่นต่อไปนั้น อยู่ในระดับกลางค่อนข้างสูง แต่ไม่สูงมาก เพราะไม่มีคำถามเชิงบวกข้อใดที่ได้คะแนนเกิน 4 คะแนนเลย โดยเฉพาะทัศนคติในแง่ของประโยชน์และความสำคัญของการตั้งชื่อกลางด้วยศัพท์บ่งเพศนั้น ได้คะแนนเพียงระดับปานกลางเท่านั้น ส่วนคำถามที่ได้คะแนนสูงอยู่ระดับมากนั้น เป็นเรื่องเกี่ยวกับความรู้สึกและทัศนคติต่อการอนุรักษ์ภาษาและวัฒนธรรมซึ่งเป็นอุดมคติของเจ้าของภาษา แต่ไม่ใช้การเห็นประโยชน์และความสำคัญในการใช้ชีวิตอย่างแท้จริง ดังนั้นจึงคาดการณ์ได้ว่าในอนาคตมีโอกาสเป็นไปได้ที่ศัพท์บ่งเพศในชื่อกลางจะสูญจากวัฒนธรรมการตั้งชื่อของคนเวียดนาม

เพื่อยืนยันผลการศึกษาศนคติเชิงบวกข้างต้น ผู้ศึกษาจึงได้สอบถามทัศนคติเชิงลบที่คนเวียดนามมีต่อศัพท์บ่งเพศในชื่อกลาง ผลการศึกษาแสดงด้วยตาราง แต่เนื่องจากตารางนี้แสดงทัศนคติในเชิงลบต่อการตั้งชื่อกลางด้วยศัพท์บ่งเพศของคนเวียดนาม ดังนั้นหากกลุ่มตัวอย่างในรุ่นอายุที่ 2 มีระดับความคิดเห็นเฉลี่ยเห็นด้วยน้อย นั้นหมายความว่า กลุ่มตัวอย่างไม่เห็นด้วยกับคำถามที่แสดงทัศนคติในทางลบ ซึ่งก็คือ มีทัศนคติเชิงบวกต่อการตั้งชื่อกลางด้วยศัพท์บ่งเพศ แต่ในทางกลับกันถ้ามีระดับความคิดเห็นเฉลี่ยมากก็หมายความว่ากลุ่มตัวอย่างเห็นด้วยกับคำถามที่แสดงทัศนคติในทางลบ นั่นก็คือ มีทัศนคติเชิงลบต่อการตั้งชื่อกลางด้วยศัพท์บ่งเพศ ผลการศึกษามีดังนี้

ตารางที่ 3 ค่าเฉลี่ยทัศนคติเชิงลบต่อการตั้งชื่อกกลางด้วยศัพท์บ่งเพศของคนเวียดนาม

คำถามทัศนคติเชิงลบ	ระดับความคิดเห็น					รวม (คน)	ค่าเฉลี่ย (5 คะแนน)
	มากที่สุด (5)	มาก (4)	ปาน กลาง (3)	น้อย (2)	น้อย ที่สุด (1)		
1. คุณคิดว่าการมีศัพท์บ่งเพศในชื่อกกลางเป็นคนล้าสมัย	-	1	2	22	5	30	2
2. คุณรู้สึกอายเมื่อมีศัพท์บ่งเพศในชื่อกกลาง	-	-	2	23	5	30	2
3. คุณคิดว่าไม่ควรมีศัพท์บ่งเพศในชื่อของคุณ	1	-	1	20	8	30	1.86
4. คุณคิดว่าเด็กรุ่นใหม่ไม่จำเป็นต้องมีศัพท์บ่งเพศในชื่อกกลาง	1	1	7	11	10	30	2
5. คุณคิดว่าทุกคนควรเลิกใช้ศัพท์บ่งเพศในชื่อกกลาง	-	1	4	13	12	30	1.80
6. คุณคิดว่าศัพท์บ่งเพศไม่มีประโยชน์ในปัจจุบัน	2	1	5	17	5	30	2.27
7. คุณคิดว่าการมีแค่ชื่อสกุลและชื่อเรียกเพียงพอต่อการบ่งบอกถึงตัวคุณ	2	1	6	17	4	30	2.33
8. คุณคิดว่าศัพท์ในชื่อกกลางควรเป็นคำอื่นที่ไม่เกี่ยวกับการบ่งเพศ	1	2	5	20	2	30	2.33
9. คุณคิดว่าผู้หญิงและผู้ชายสามารถใช้ศัพท์คำเดียวกันในชื่อกกลางได้ โดยไม่จำเป็นต้องแบ่งแยกตามเพศ	2	1	6	18	3	30	2.36
10. คุณคิดว่าควรเพิ่มคำศัพท์ในชื่อเรียกจาก 1 คำเป็นหลายคำ เพื่อแทนที่ศัพท์บ่งเพศเดิม	-	2	7	18	3	30	2.26
รวม						30	2.13

จากตารางข้างต้นแสดงให้เห็นว่ากลุ่มตัวอย่างรุ่นอายุที่ 2 เห็นด้วยน้อยกับคำถามทัศนคติเชิงลบต่อการตั้งชื่อกกลางด้วยศัพท์บ่งเพศ โดยคำถามทุกข้อได้คะแนนเฉลี่ยอยู่ในระดับเดียวกันทั้งหมด ระดับความคิดเห็นเฉลี่ยอยู่ที่ 2.13 เมื่อเทียบกับทัศนคติเชิงบวก จัดว่าค่าเฉลี่ยที่พบนี้อยู่ในระดับเดียวกันคือ มีทัศนคติเชิงบวกระดับกลางค่อนข้าง

อย่างไรก็ตาม หากพิจารณาเป็นรายข้อ จะพบค่าเฉลี่ยที่น่าสนใจคือ ข้อ 5 “ทุกคนควรเลิกใช้ศัพท์บ่งเพศในชื่อกลาง” มีค่าเฉลี่ย 1.80 กับ ข้อ 9 “คุณคิดว่าผู้หญิงและผู้ชายสามารถใช้ศัพท์คำเดียวกันในชื่อกลางได้ โดยไม่จำเป็นต้องแบ่งแยกตามเพศ” มีค่าเฉลี่ย 2.36 ซึ่งเป็นค่าเฉลี่ยที่สูงสุดและต่ำสุดของระดับความคิดเห็น อาจอนุมานได้ว่ากลุ่มตัวอย่างรุ่นอายุที่ 2 ซึ่งเป็นวัยที่จะต้องตั้งชื่อให้คนเวียดนามรุ่นต่อไปนั้น มองว่าไม่ควรเลิกใช้ศัพท์บ่งเพศในชื่อกลาง แต่ในขณะที่เดียวกันก็เริ่มไม่เห็นความจำเป็นว่าผู้หญิงและผู้ชายต้องใช้ศัพท์บ่งเพศ อาจใช้ศัพท์อื่นและใช้ศัพท์ร่วมกันก็ได้ ความคิดเห็นนี้สนับสนุนได้จากคำถามข้อ 6 7 8 และข้อ 10 ซึ่งเห็นด้วยว่าศัพท์บ่งเพศนั้นไม่มีประโยชน์ มีเพียงแค่ชื่อสกุลและชื่อเรียกก็เพียงพอ ศัพท์ในชื่อกลางควรเป็นคำอื่นที่ไม่ใช่ศัพท์บ่งเพศ และศัพท์ที่จะแทนศัพท์บ่งเพศได้ก็คือ ศัพท์แรกของชื่อเรียก

อาจกล่าวได้ว่าผลการศึกษาทั้งทัศนคติเชิงบวกและเชิงลบนี้สอดคล้องกันคือ ในแง่ความรู้สึกรหรือสำนึกต่อวัฒนธรรมดั้งเดิมนั้น คนเวียดนามที่มีโอกาสตั้งชื่อให้คนรุ่นใหม่ยังคงมีทัศนคติที่ดีต่อการตั้งชื่อกลางด้วยศัพท์บ่งเพศ แต่ในทางปฏิบัติเริ่มมองเห็นแนวโน้มการเปลี่ยนแปลงของวัฒนธรรมการตั้งชื่อในภาษาเวียดนามแล้วว่า การตั้งชื่อกลางด้วยศัพท์บ่งเพศอาจจะไม่จำเป็นอีกต่อไป ดังจะเห็นได้ว่าคนเวียดนามมีความคิดเห็นทั้งเชิงบวกและเชิงลบเป็นไปในทิศทางเดียวกันว่าสามารถใช้คำอื่นแทนศัพท์บ่งเพศได้ อาทิ ศัพท์ที่เป็นชื่อเรียก หรือศัพท์อื่นที่ไม่ได้มีความหมายบ่งเพศ เพื่อให้ชายและหญิงสามารถใช้คำร่วมกันได้

สรุปและอภิปรายผลการศึกษา

การศึกษาคครั้งนี้ผู้ศึกษามุ่งสำรวจศัพท์ที่ใช้ในชื่อกลางของคนเวียดนามในจังหวัดฮาดิงเปรียบเทียบการใช้ศัพท์ในการตั้งชื่อกลางของของคนเวียดนามใน 3 ระดับอายุ และศึกษาทัศนคติของคนเวียดนามในพื้นที่ดังกล่าวที่มีต่อการตั้งชื่อกลางด้วยศัพท์บ่งเพศ โดยมีสมมติฐาน 2 ประการ คือ ชื่อกลางของคนเวียดนามที่จังหวัดฮาดิงทุกรุ่นอายุยังคงปรากฏศัพท์บ่งเพศมากที่สุด และคนเวียดนามที่จังหวัดฮาดิงมีทัศนคติเชิงบวกต่อการตั้งชื่อกลางด้วยศัพท์บ่งเพศ

อาจกล่าวได้ว่าผลการศึกษาที่พบนี้เป็นไปตามสมมติฐาน นั่นคือ ชื่อกลางของคนเวียดนามที่จังหวัดฮาดิงในปัจจุบันทั้ง 3 รุ่นอายุ คือ รุ่นสูงอายุ รุ่นกลางหรือวัยทำงาน และรุ่นเด็กหรือคนรุ่นใหม่ ยังคงใช้ศัพท์บ่งเพศตั้งชื่อกลางมากที่สุด ในด้านทัศนคติต่อการตั้งชื่อกลางด้วยศัพท์บ่งเพศ ก็เป็นไปตามสมมติฐาน นั่นคือคนเวียดนามวัยกลางคนซึ่งเป็นวัยทำงานและเป็นวัยที่มีโอกาสตั้งชื่อให้ลูกหลานในครอบครัวยังคงมีทัศนคติเชิงบวกต่อการตั้งชื่อกลางด้วยศัพท์บ่งเพศ

อย่างไรก็ตาม การศึกษาทางภาษาศาสตร์สังคมนั้น มิได้มุ่งอธิบายสถานการณ์การใช้ภาษาในปัจจุบันเท่านั้น หากยังนำผลการศึกษาที่พบมาคาดการณ์แนวโน้มการเปลี่ยนแปลงที่จะเกิดขึ้นกับภาษาอีกด้วย ด้วยเหตุนี้ ผู้ศึกษาจึงได้ตีความผลการศึกษาที่พบและคาดการณ์แนวโน้มการเปลี่ยนแปลงของการตั้งชื่อกลางในภาษาเวียดนามว่า ชื่อกลางของคนเวียดนามจะยังคงดำรงอยู่ต่อไปในสังคมเวียดนาม แต่อาจจะเปลี่ยนแปลงศัพท์ที่ใช้ในการตั้งชื่อกลางจากการใช้ศัพท์บ่งเพศ Vãn และ Thi มาใช้ศัพท์อื่น ๆ แทน โดยเฉพาะอย่างยิ่งการใช้ศัพท์แรกของชื่อเรียกแทนศัพท์บ่งเพศตามวิถีดั้งเดิม ดังหลักฐานที่พบในผลการศึกษการแปรของศัพท์ในชื่อกลางของคนเวียดนามซึ่งใช้ศัพท์บ่งเพศลดลงเป็นลำดับ แต่ใช้ศัพท์แรกของชื่อเรียกเพิ่มขึ้นอย่างเห็นได้ชัด โดยเฉพาะในคนเวียดนามรุ่นอายุที่ 3 ซึ่งเป็นตัวแทนของผู้ใช้ภาษาเวียดนามในอนาคต ประกอบกับทัศนคติของคนเวียดนามที่เห็นยังคงคุณค่า แต่เห็นประโยชน์และความสำคัญของชื่อกลางไม่มากเท่าที่ควร

แนวโน้มการเปลี่ยนแปลงที่พบนี้เป็นไปตามที่นักวิชาการด้านภาษาทั้งสองท่านที่ผู้เขียนอ้างถึงตอนต้น ได้กล่าวไว้ว่า “ปัจจุบันชื่อกกลางที่ใช้บ่งบอกเพศ คำว่า Vän และ Thi มีจำนวนลดน้อยลง” (โสภณา ศรีจำปา, 2543) และ “การใช้คำศัพท์บ่งเพศ ได้แก่คำว่า Vän และ Thi ในชื่อกกลางของคนเวียดนามในปัจจุบันนั้น ไม่ได้รับความนิยมอีกต่อไป เนื่องจากเป็นคำโบราณ” (Phạm Ngọc Huy, 2015: ออนไลน์) แตกต่างกันก็เพียงว่าในปัจจุบันคนเวียดนามในพื้นที่จังหวัดฮาดิ่ง ยังคงใช้ศัพท์บ่งเพศ Vän และ Thi ในชื่อกกลางอยู่ทุกรุ่นอายุ อีกทั้งยังมีแนวคิดเชิงอนุรักษ์ต่อวัฒนธรรมการตั้งชื่อกกลางด้วยศัพท์บ่งเพศดังกล่าว แต่การแปรของศัพท์ที่ใช้ในชื่อกกลางเป็นหลักฐานที่ชี้ให้เห็นอนาคตของการตั้งชื่อกกลางของคนเวียดนามในพื้นที่นี้ว่าจะเปลี่ยนแปลงไปตามการตั้งชื่อกกลางของคนในเมืองหลวงและสังคมเมืองอื่น ๆ ที่นักวิชาการทั้งสองท่านกล่าวถึงในปัจจุบัน

การเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้นกับวัฒนธรรมการตั้งชื่อกกลางด้วยศัพท์บ่งเพศนี้ อาจเป็นเพราะคนเวียดนามเห็นประโยชน์และความจำเป็นของการใช้ศัพท์บ่งเพศในชื่อกกลางลดลง และมองว่าในโลกปัจจุบันไม่จำเป็นต้องบ่งบอกอัตลักษณ์ทางเพศในชื่ออีกต่อไป ชื่อของคนเวียดนามจึงมีแนวโน้มเป็นคำศัพท์ทั่วไปหลากหลายวงความหมาย ไม่ใช่ศัพท์วัฒนธรรมอีกต่อไป และคนเวียดนามในอนาคตจะให้ความสำคัญกับชื่อเรียกมากกว่า คือตั้งชื่อเรียกจาก 1 คำ 1 พยางค์ เป็น 2 คำ 2 พยางค์ขึ้นไป เพื่อให้ส่วนแรกของชื่อเรียกแทนที่ศัพท์บ่งเพศในชื่อกกลาง

การเปลี่ยนแปลงนี้อาจเกิดจากความเจริญก้าวหน้าทางสังคม เศรษฐกิจ เทคโนโลยี และสื่อมวลชนที่เข้าถึงคนทุกกลุ่ม ไม่เว้นแม้แต่คนที่อาศัยอยู่ในพื้นที่ต่างจังหวัด ทำให้วิถีชีวิตของคนเวียดนามเปลี่ยนแปลงไปและส่งผลให้วัฒนธรรมดั้งเดิมกำลังถูกละเลยหรือสูญหาย แม้จังหวัดฮาดิ่งจะไม่ใช่อำเภอที่เจริญดังเช่นเมืองใหญ่หรือเมืองหลวงแต่ก็ปฏิเสธไม่ได้ว่าวิถีของคนกำลังเปลี่ยนแปลงไปดังสะท้อนให้เห็นจากการเปลี่ยนแปลงของการตั้งชื่อกกลางของคนเวียดนามในบทความวิจัยนี้

ข้อเสนอแนะ

1. เนื่องจากข้อจำกัดในการเก็บข้อมูล ทำให้ผู้ศึกษาเข้าถึงได้ข้อมูลได้จำกัดเพียง 240 ชื่อ และศึกษาทัศนคติได้จากคนรุ่นอายุที่ 2 เพียงรุ่นเดียวเท่านั้น ดังนั้นเพื่อให้มองเห็นการเปลี่ยนแปลงของชื่อกกลางและศัพท์บ่งเพศที่ใช้ในชื่อกกลาง ผู้ศึกษาจึงขอเสนอให้มีการศึกษาประเด็นเดียวกันนี้ แต่เพิ่มจำนวนข้อมูลให้มากขึ้น โดยเก็บข้อมูลจากคนทั้ง 3 ระดับอายุในจำนวนที่มากขึ้นทั้งการศึกษาเรื่องการแปรศัพท์ในชื่อกกลางและการศึกษาทัศนคติที่มีต่อศัพท์บ่งเพศในชื่อกกลางของคนเวียดนาม

2. การศึกษาคั้งนี้ผู้ศึกษาเลือกศึกษาเพียงปัจจัยเรื่องอายุ แต่ในการเก็บข้อมูลนั้นได้แบ่งกลุ่มประชากรออกเป็นเพศหญิงและเพศชายในจำนวนเท่า ๆ กันทั้ง 3 ระดับอายุ ดังนั้นจึงทำให้มองเห็นนัยสำคัญของปัจจัยด้านเพศที่มีต่อการเลือกใช้ศัพท์ในชื่อกกลาง และทัศนคติที่มีต่อศัพท์บ่งเพศในชื่อกกลาง ด้วยเหตุนี้จึงขอเสนอให้มีการศึกษาชื่อกกลางในภาษาเวียดนามและทัศนคติต่อศัพท์ที่ใช้ในชื่อกกลางโดยใช้ปัจจัยเรื่องเพศเป็นตัวกำหนด นอกจากนี้อาจใช้ปัจจัยเรื่องการศึกษ ถิ่นที่อยู่ ได้แก่ เมืองหลวง และต่างจังหวัดมาเป็นตัวแปรเพิ่มเติม เพื่อจะได้มองเห็นการแปรและการเปลี่ยนแปลงของวัฒนธรรมการตั้งชื่อกกลางในภาษาเวียดนามครอบคลุมมากยิ่งขึ้น

บรรณานุกรม

- กมลวรรณ ชมวงษ์. (2546). “ทัศนคติทางภาษาของนักศึกษาไทย (หลักสูตรนานาชาติและหลักสูตรปกติ) ที่มีต่อการพูดภาษาอังกฤษในหมู่คนไทย.” วิทยานิพนธ์ปริญญาศิลปศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาภาษาศาสตร์ คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์
- จริยา เสียงเย็น, สุวัฒนา เลี่ยมประวัตติ. (2560). “การแปรการใช้ศัพท์ของคนสามระดับอายุในภาษาไทย กะป๋อง จังหวัดสกลนคร ประเทศไทย.” วารสารมหาวิทยาลัยศิลปากร (ฉบับภาษาไทย สาขาสังคมศาสตร์ มนุษย์ศาสตร์ และศิลปะ) 10, 1 (มกราคม-เมษายน): 251-252.
- ชลมาณ ดาราฉาย. (2559). “ทัศนคติต่อการปนภาษาอาหรับในหนังสือคำสอนศาสนาอิสลามภาษาไทย.” วารสารเกษมบัณฑิต 17, 1 (มกราคม-มิถุนายน): 169.
- นฤมล รัตน์อ่อน. (2554). “ความหมาย ความเชื่อ และค่านิยมที่สะท้อนจากการตั้งชื่อนักเรียน ตำบลท่าช้างคลอง จังหวัดเลย.” วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- ประสิทธิ์ กิตติสิทโธ, (2533). **ทฤษฎีการตั้งชื่อ**. กรุงเทพมหานคร: สหมิตรออฟเซต.
- มารยาท กิจสุวรรณ. (2526). “คติความเชื่อดั้งเดิมของไทย.” **วัฒนธรรมไทย** 6 (มิถุนายน): 14-20.
- ราชบัณฑิตยสถาน. (2553). **พจนานุกรมศัพท์ภาษาศาสตร์ (ภาษาศาสตร์ประยุกต์) ฉบับราชบัณฑิตยสถาน**. กรุงเทพฯ: ราชบัณฑิตยสถาน.
- วรางคณา สว่างตระกูล. (2540). “การศึกษาภาษาที่ใช้ในการตั้งชื่อของคนไทยในกรุงเทพมหานคร.” วิทยานิพนธ์ปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- วิรัช ศิริวัฒนนะนาวิน. (2544). “การศึกษาการตั้งชื่อของคนไทย.” วิทยานิพนธ์ปริญญาอักษรศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาภาษาไทย บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร.
- ศิริรัตน์ ชูพันธ์ อรรถพลพิพัฒน์. (2556). “การแปรของเสียงพยัญชนะท้ายในภาษากระเหรี่ยงสะกอ และภาษามลายูถิ่นปัตตานี: การเปลี่ยนแปลงที่กำลังดำเนินอยู่อันเนื่องมาจากการสัมผัสภาษา.” วิทยานิพนธ์ปริญญาดุขฎิบัณฑิต ภาควิชาภาษาศาสตร์ คณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- โสภณา ศรีจำปา. (2543). **รู้จักเวียดนามผ่านภาษาและวัฒนธรรม**. พิมพ์ครั้งที่1. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์เรือนแก้วการพิมพ์.
- สมชาย สำเนียงงาม. (2545). “ลักษณะภาษาที่แสดงความเปลี่ยนแปลงของความเชื่อเกี่ยวกับสิริมงคลและกาลกิณีในชื่อของคนไทย.” วิทยานิพนธ์ปริญญาดุขฎิบัณฑิต สาขาวิชาภาษาไทย ภาควิชาภาษาไทย คณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- สุภาพรรณ ฦ บางช้าง. (2527). “การใช้ภาษาไทยในการตั้งชื่อของคนไทย.” วิทยานิพนธ์ปริญญาอักษรศาสตรมหาบัณฑิต ภาควิชาภาษาศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

- สุวรรณ สุวรรณเวโซ. (2546). **พื้นฐานความเชื่อของคนไทย**. กรุงเทพฯ: บรรณกิจ.
- สุวัฒนา เลี่ยมประวัตติ. (2556). “การแปรการใช้ศัพท์ของคนสามระดับอายุในภาษาไทยดำ อำเภอลำปาง จังหวัดเพชรบุรี.” **วารสารมหาวิทยาลัยศิลปากร (ฉบับภาษาไทย สาขา สังคมศาสตร์ มนุษย์ศาสตร์ และศิลปะ)** 33, 1 (มีนาคม-มิถุนายน): 149- 173.
- อมรา ประสิทธิ์รัฐสินธุ์. (2549). **กว่าจะเป็นนักภาษาศาสตร์**. กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- Labov, William. (2001). *Principles of Linguistic Change Volume 2 : Social Factor*. Malden USA and Oxford UK: Blackwell.

เว็บไซต์

- ธมลวรรณ เกื้อธนู. (2558). **วัฒนธรรมการตั้งชื่อของคนเกาหลี**. เข้าถึงเมื่อ 9 พฤศจิกายน 2561. เข้าถึงได้จาก <https://sites.google.com/site/thamonwan44570/wathnthrrm-khnm-thrrmneiyim/chux-khn-keahli>
- อัจฉรินทร์ อิทธิศิลป์. (2559). **คนจีนตั้งชื่ออย่างไร**. เข้าถึงเมื่อ 9 พฤศจิกายน 2561. เข้าถึงได้จาก <http://chinesexpert.com/คนจีน-เค้าตั้งชื่อกันยังไงนะ/>
- Ager, S. (2008). **Omniplot : Chũ-nôm script**. เข้าถึงเมื่อ 10 พฤศจิกายน 2561. เข้าถึงได้จาก <http://www.omniplot.com/writing/chunom.html>
- Economic Community. (2557). **จังหวัดฮาติง**. เข้าถึงเมื่อ 9 พฤศจิกายน 2561. เข้าถึงได้จาก http://nakhonphanom.go.th/wp_twincity/?page_id=222
- Le Thy. (2013). **TÊN HỌ NGƯỜI VIỆT-NAM (Gs. Nguyễn Ngọc Huy): Chương I**. เข้าถึงเมื่อ 9 พฤศจิกายน 2561. เข้าถึงได้จาก <https://baovecovang2012.wordpress.com/2013/03/10/ten-ho-viet-nam-i/>
- Nijmegen, W.V. (2002). **Hungarian Names 101**. เข้าถึงเมื่อ 9 พฤศจิกายน 2561. เข้าถึงได้จาก <https://heraldry.sca.org/names/magyararnames10html?fbclid=IwA>
- Notzon, B and Nesom, G . (2005). **The Arabic Naming System**. เข้าถึงเมื่อ 9 พฤศจิกายน 2561. เข้าถึงได้จาก <https://www.councilscienceeditors.org/wp-content/uploads/v28n1p020-021.pdf>
- Pham Ngọc Huy. (2015). **Văn hóa đặt tên của người Việt: Những cái tên chẳng giống ai**. เข้าถึงเมื่อ 18 พฤศจิกายน 2561. เข้าถึงได้จาก <https://thethaovanhoa.vn/xahoi/van-hoa-dat-ten-cua-nguoi-viet-nhung-cai-ten-chang-giong-ai-n20150518064749842.html>

Thinh Nguyen. (2012). **Structure and meaning of a Vietnamese name**. เข้าถึงเมื่อ
9 พฤศจิกายน 2561. เข้าถึงได้จาก <https://www.proz.com/translation-articles/articles/3643/1/Structure-and-meaning-of-a-Vietnamese>

Trudgill, P. (2000). Sociolinguistics: an introduction to language and society. เข้าถึงเมื่อ
28 พฤศจิกายน 2561. เข้าถึงได้จาก http://home.lu.lv/~pva/Sociolingvistika/1006648_82038_wardhaugh_r_an_introduction_to_sociolinguistics.pdf

ประวัติย่อผู้ศึกษา

ชื่อ - นามสกุล

นางสาวอมราพร ขวัญชุม

ที่อยู่

103/162 หมู่ที่ 5 ตำบลบางกุ้ง อำเภอเมืองสุราษฎร์ธานี

จังหวัดสุราษฎร์ธานี 84000

E-mail

Jane213106@gmail.com

ประวัติการศึกษา

พ.ศ.2558

สำเร็จการศึกษาระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย จากโรงเรียนสุราษฎร์
พิทยา จังหวัดสุราษฎร์ธานี

พ.ศ.2561

สำเร็จการศึกษาระดับปริญญาตรี คณะอักษรศาสตร์ สาขาเอเชียศึกษา
(ภาษาเวียดนาม) มหาวิทยาลัยศิลปากร วิทยาเขตพระราชวังสนามจันทร์
จังหวัดนครปฐม

ภาคผนวก

ผู้วิจัยได้แบ่งภาคผนวกเป็น 3 ส่วน ได้แก่ รายการคำศัพท์ในชื่อกลาง แบบสอบถามชื่อ และแบบสอบถามทัศนคติ

1. คำศัพท์ในชื่อกลาง

ลำดับ	คำศัพท์	ความหมาย
1	Văn	ผู้ชาย
2	Thị	ผู้หญิง
3	Ngọc	เพชร , อัญมณี
4	Đức	คุณธรรม
5	Hữu	เพื่อนตาย
6	Mạnh	พี่ชายลำดับที่ 1
7	Đình	สถานที่ศักดิ์สิทธิ์
8	Anh	พี่ชาย , ความเป็นชาย
9	Khải	การเปิด , เปิดเผย
10	Quốc	ประเทศชาติ
11	Duy	หนึ่งเดียว
12	Tuấn	ความฉลาด
13	Vũ	งา
14	Tú	ความเป็นเลิศ
15	Thái	พระอาทิตย์
16	Kim	โลหะ
17	Minh	ความยุติธรรม
18	Tuyết	หิมะ
19	Thuyết	ลัทธิ , ภาวะ
20	Tuệ	สายตาที่แหลมคม
21	Vàng	แสงสว่าง
22	Vịnh	อ่าว
23	Minh	แสงสว่าง
24	Hiền	อ่อนโยน
25	Hoài	ไม่เปลี่ยนแปลง
26	Gia	การยกย่อง
27	Thanh	ความบริสุทธิ์
28	Thế	โลก , การต่อสู้
29	Hải	มหาสมุทร
30	Biển	ทะเล
31	Bích	ท้องฟ้าสีคราม

32	Hồng	สีชมพู
33	Phị	ความยิ่งใหญ่
34	Trần	ระดับสูง
35	Anh	พี่ชาย
36	Bảo	กรรณก
37	Thu	ฤดูใบไม้ร่วง , กลุ่ม
38	Lê	ลูกแพร์
39	Lụa	ผ้าไหม
40	Thúy	ความน่าสนใจ
41	Vũ	จักรวาล
42	Bá	โอบกอด
43	Công	นกยูง
44	Tiến	ความอดทน
45	Xuân	ฤดูใบไม้ผลิ
46	Vân	เมฆ
47	Aí	รวมเข้าด้วยกัน
48	Mai	ดอกไม้ , ความสวย
49	An	ความปลอดภัย
50	Huy	มีชื่อเสียง

2. แบบสอบถามชื่อ

แบบสอบถาม

เรื่อง การตั้งชื่อกลางของคนเวียดนามในจังหวัดฮาดิ่ง

ผู้ตอบแบบสอบถาม

.....

ความสัมพันธ์ในครอบครัว

.....

เพศ ชาย หญิง อายุ.....ปี

ระดับการศึกษา..... อาชีพ

โครงสร้างชื่อ

	ชื่อสกุล	ชื่อกกลาง	ชื่อเรียก
คำศัพท์			
ความหมาย			

ที่มาของคำศัพท์ในชื่อกกลาง

.....

3. แบบสอบถามทัศนคติ

แบบสอบถามชุดที่ 2

เรื่อง ทัศนคติที่มีต่อการใช้ชื่อกกลางของคนเวียดนามในจังหวัดฮาทิง ประเทศเวียดนาม

ข้อมูลเกี่ยวกับผู้ตอบแบบสอบถาม

ตอนที่ 1 คำถามทัศนคติในทางบวก

ข้อความ	เห็นด้วย มากที่สุด (5)	เห็นด้วย มาก (4)	เห็นด้วย (3)	เห็นด้วย น้อย (2)	ไม่เห็น ด้วย (1)
1. คุณชอบคำศัพท์ในชื่อกกลาง					
2. คุณคิดว่าชื่อกกลางสร้างความ ไพเราะให้กับชื่อของบุคคลนั้น ๆ					

3. คุณคิดว่าชื่อกกลางมีความสำคัญต่อการตั้งชื่อ					
4. คุณรู้สึกภูมิใจที่มีชื่อกกลางในโครงสร้างชื่อ					
5. คุณคิดว่าทุกคนควรมีชื่อกกลาง					
6. คุณคิดว่าชื่อกกลางมีประโยชน์					
7. คุณคิดว่าการมีชื่อกกลางจะทำให้ผู้อื่นสามารถแยกความต่างระหว่างชายและหญิงได้					
8. คุณคิดว่าชื่อกกลางช่วยดำรงเอกลักษณ์ของคนเวียดนามไว้					
9. คุณอยากให้ลูกหลานรักษาศัพทในชื่อกกลางเอาไว้					
10. ถ้าคุณมีลูกจะยังคงตั้งชื่อกกลางให้ลูก					

ข้อเสนอแนะ

.....

.....

.....

ตอนที่ 2 ทศนคติในทางลบ

ข้อความ	เห็นด้วยมากที่สุด (5)	เห็นด้วยมาก (4)	เห็นด้วย (3)	เห็นด้วยน้อย (2)	ไม่เห็นด้วย (1)
1. คุณคิดว่าการมีชื่อกกลางเป็น คนล้าสมัย					
2. คุณรู้สึกอายเมื่อมีชื่อกกลางอยู่ใน โครงสร้างชื่อ					

3. คุณคิดว่าไม่ควรมีชื่อกลางในโครงสร้างชื่อของคุณ					
4. คุณคิดว่าเด็กรุ่นใหม่ไม่จำเป็นต้องมีชื่อกลาง					
5. คุณคิดว่าทุกคนควรเลิกใช้ชื่อกลางในโครงสร้างชื่อ					
6. คุณคิดว่าการมีแค่ชื่อสกุลและชื่อเรียก/ชื่อตัวเพียงพอต่อการบ่งบอกถึงคุณแล้ว					
7. คุณคิดว่าไม่จำเป็นต้องมีคำบ่งเพศในชื่อกลาง					
8. คุณคิดว่าศัพท์ในชื่อกลางควรเป็นคำอื่นที่ไม่เกี่ยวกับการบ่งเพศ					
9. คุณคิดว่าผู้หญิงและผู้ชายสามารถใช้ศัพท์คำเดียวกันในชื่อกลางได้โดยไม่จำเป็นต้องแบ่งแยกตามเพศ					
10. คุณคิดว่าควรเพิ่มคำศัพท์ในชื่อเรียกจาก 1 คำเป็นหลายคำ					

ข้อเสนอแนะ

.....

.....

.....